

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 136

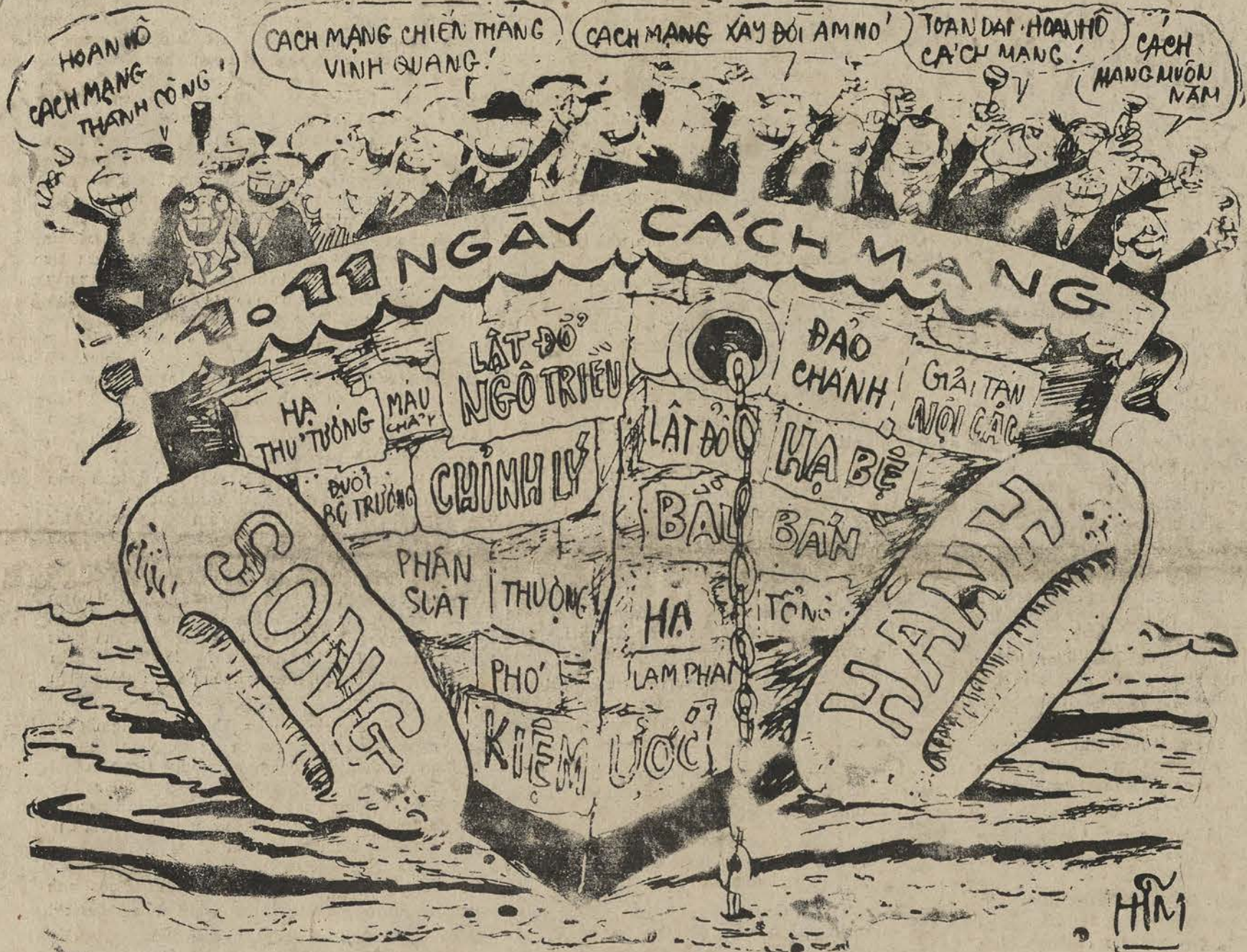
15 TI

TUẦN LỄ TỪ 30-10

ĐẾN 6-11-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VỒ — Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH, — ỒNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

MẶT NẠ TĂNG LƯƠNG

Đến nay thì cái mặt nạ tăng lương rơi xuống rồi.

Tối 3-10, Tổng Huệ lên tivi nói rằng: «Trong những năm qua, hai giới quân nhân công chức đã chịu thiệt thòi. Đầu nhất vì đồng lương cố định, mà vật giá thì lại gia tăng, nên nhà nước tăng lương cho công chức quân nhân đỡ khổ. Tăng lương từ 11 đến 25 0% tùy theo ngạch trật.

Cũng tương là tăng ít lương sẽ được tăng khá một chút. Ai ngờ, cuối tháng lãnh lương, mới vỡ lẽ ra rằng: biện pháp tăng lương chỉ là một trò bịp không lồ, vì:

— Chẳng những không được

tăng, nhiều cán bộ còn bị sụt lương, không thêm lãnh lương mới. Sở dĩ có chuyện sụt lương, vì cùng với biện pháp tăng lương, nhà nước bãi bỏ một số phụ cấp, như phụ cấp gạo. Những tháng chỉ có số lương thấp, được tăng ít mà gia đình đông, bị mất nhiều phụ cấp, thế là sụt lương! Mang tiếng được tăng lương để vật giá tăng vọt, mà bị sụt lương, rồi ăn đất mà sống?

— Lĩnh trọn và công chức nhỏ được tăng lương quá ít. Lĩnh mỗi tháng chỉ thêm được vài trăm đồng. Công chức hạng C. cũng chỉ được thêm mấy

trăm một tháng. Trong khi đó, sĩ quan cấp tá và công chức cao cấp được tăng tới năm sáu ngàn một tháng. Đó là một sự bất công quá trắng trợn. Chỉ có dân khá giả được nâng đỡ, còn dân nghèo, ngày càng nghèo thêm. Vì với những biện pháp kinh tế mới, mỗi gia đình mỗi tháng phải thêm tới mấy ngàn mới may ra giữ được mức sống cũ, mà chỉ được tăng mấy trăm bạc lương, tức là đẩy dần đến chỗ chết!

— Người ta tưởng, khi công bố sẽ tăng lương từ 11 đến 25 0%, thì tăng ít lương sẽ được tăng nhiều, và tăng nhiều lương được tăng ít

Nhưng kết quả cho thấy: tăng ít lương chỉ được tăng mỗi đầu người mấy chục mỗi tháng, trong khi mỗi tháng to đầu và vợ con tăng to đầu, lại được tăng bạc ngàn mỗi tháng. Tại sao có sự bất công như thế?

Nếu sự bất công trên chỉ là một sự sơ sót, tình lầm, như là tính lầm giá mới xe Honda, thì nhà nước hãy tính ngay lại. Nhược bằng, nếu chỉ nâng đỡ tăng to đầu và sẵn sàng bỏ đói giai cấp thấp cổ bé miệng là một chủ trương, là kết quả của một sự tính toán hân hoi, thì ô hô! Dân nghèo hãy rủ nhau chết hết cho dân giàu được sung sướng.

Biện pháp 'Đê Bê'

Vụ nhà nước tăng lương cho quân nhân công chức đang bị chính hai giới này chê bai kịch liệt. Họ bảo đây là một biện pháp... "đê bê".

"Đê bê" là cái thống chế gì? Đố quý vị biết đấy. Hà! Hà! Khó lắm. Khó đoán lắm.

"Đê bê" là đại bịp. Vâng đúng như thế. Biện pháp tăng lương của nhà nước thiệt ra chẳng tăng cái con mẹ gì ráo trọi. Hay nói đúng hơn là tăng lương một cách rất khôn nan.

Từ cổ chí kim, theo cái nguyên tắc công bằng bác ái thì khi tăng lương bao giờ người ta cũng phải nhằm trước nhất vào cái bọn lương đói. Bọn này cần phải được tăng lương hơn là bọn to đầu, vốn lương chúng nó đã lớn, lại rất dễ áp phe nên sự kiểm soát bên ngoài cũng rất khó.

Điểm thứ hai là: Đã gọi là tăng lương tức là phải làm sao cho cái lương "hôm nay" nhiều hơn lương "ngày mai" và ít hơn lương "ngày mai". Đó là nguyên tắc thông thường.

Thế nhưng, cái biện pháp tăng lương mới đây của hai nhà Kinh Tài hạng bét liêm sỉ đầy mình đã hoàn toàn đi ngược lại với nguyên tắc thông thường trên đây.

"Thằng" tùy phái nghèo lỗ đít lương hơn mười xin được tăng lên thành hơn mười một xin, vị chỉ tăng thêm được đúng 1 xin, tức là 10%.

Trong khi lương một "ông" Tổng giám đốc lương gần 30 xin, tăng lên gần 40 xin, tức là tăng gần 40%.

Bên quân đội cũng vậy: Binh nhì được tăng 150 đồng, trong khi một "ông" Tá được tăng gấp 40 lần 1 "thằng" binh nhì.

Ấy là chưa kể có những trường hợp, tính đi tính lại thế chó nào mà kẻ lãnh lương lại bị xụt, vì cái khoản cúp trợ cấp gạo. Chẳng hạn trường hợp cán bộ XDNT hoặc trường hợp những quân nhân công chức đồng con, con cang đồng, lương càng xụt.

Nói tóm lại, sau khi có cái biện pháp tăng lương đại bịp của hai anh Kinh Tài hạng bét, những thằng dân thấp cổ bé miệng, nghèo lỗ đít sẽ càng thêm đít lỗ đến lòi con trẻ.

Đó phải chăng là chủ chương công bằng xã hội của nhà nước Anamta?

Còn có độ 10 tháng nữa là bầu lại các cơ cấu QG. Tổng Thống đang chuẩn bị chu đáo để hy vọng tái đắc cử, không hiểu tại sao Tổng Thống lại để cho hai anh Kinh Tài hạng bét làm cái trò đại bịp như vậy?

Những thằng to đầu thường là những thằng dễ phản trắc nhất đấy Tổng Thống ạ.

Giữa lúc vật giá leo thang như điên nhờ biện pháp tăng lương và luật song hành của nhà nước, giữa lúc cái chó gì cũng tăng vùn vụt — kể cả cái món chú là, An nhơn cũng tăng — thì thiết tưởng việc qui vị giáo chức đòi tăng lương cũng là một sự hợp lẽ trời như sau đây:

Các nhà mô phạm từ trước tới nay vì thắm nhuần đạo lý thánh hiền, đã cứ phải ngậm hạt thị trước nạn vật giá.

Nhưng ở đời cái gì cũng phải vừa vừa, phần nào thôi thì người ta còn chịu đựng được, chứ quá lắm thì chịu gì nổi.

Tình trạng vật giá hiện nay đã quá cỡ thợ mộc. Đồng tiền mất giá mười chỉ còn một. Nếu cứ giữ tác phong mô phạm quân tử tâu thì chỉ còn nước uống nước là mà giăng chữ thánh hiền.

Do lẽ đó, các ông nhà giáo mới phải tính đến chuyện tranh đấu đòi tăng lương.

Tuy nhiên, trong các vụ này, sẽ có một vòng luân quần như sau:

- 1) Vì vật giá gia tăng, nhà giáo phải đòi tăng lương.
- 2) Đê tăng lương cho nhà giáo, nhà trường sẽ phải tăng học phí.
- 3) Nhà trường tăng học phí thì các gia đình học sinh sẽ khôn nạn. Bởi họ đã vừa phải chịu cảnh tiền chợ búa gia tăng, lại thêm tiền học phí cũng tăng.
- 4) Bởi chịu không thấu, học sinh sẽ tranh đấu xã hội sẽ xáo trộn.
- 5) Kết quả là xã hội xáo trộn thì vật giá lại gia tăng v.v...

Bởi vậy, bọn Con Ong thấy rằng, không thể giải quyết vấn đề tăng lương giáo chức bằng cách tăng học phí!

Chỉ có một cách tạm giải quyết được là như thế này:

Tình trạng vật giá gia tăng là do lỗi của nhà nước. Vậy nhà nước có bốn phận chia xẻ với các nhà trường để giải quyết vấn đề.

— Nhà trường từ từ trước tới nay kiểm lời khá bộn. Thường là ăn lời tới 40, 50%. Nay, hãy tỏ thiện chí bằng cách ăn lời ít đi một chút. Từ 20 tới 30% thôi.

— Nhà nước tìm cách hỗ trợ cho các nhà trường bằng cách bớt một vài khoản thuế nhỏ, hoặc bằng cách trợ cấp.

Chỉ có cách đó mới có thể một mặt vườn tăng lương được cho giáo chức, một mặt vườn không cần tăng học phí.

Bọn Con Ong hoàn toàn chống biện pháp tăng học phí. Vì tăng học phí là một cách gián tiếp ngăn cản sự học hành của con nít. Mà ngăn cản việc học của con nít là vi hiến.

Không tin quý vị cứ giờ Hiến pháp 9 nút ra mà coi.

Chống tăng học phí

NHÌN LẠI MỘT NGÀY

13 giờ 30 những tiếng nổ của nhiều loại súng đánh thức những tù nhân trong trại Lê Văn Duyệt. Những tiếng súng mở đầu cho cuộc cách mạng 1-11-63. Nhiều tiếng còi huýt vang, những người lính bảo an có nhiệm vụ canh gác trại tù vội lấy súng cho đạn lên nòng, chạy tới gác trước những cửa các phòng giam. Những ông phụ trách các phòng giam cũng vội vàng ra lệnh: "Ai ở đâu ở nguyên đó, không được nói, không được chạy đi chạy lại lộn xộn". Cái thùng đựng nước tiêu đề ngoài sân được đem vào trong phòng. Không khí nặng nề và khó thở. Tiếng súng nổ mỗi lúc một dồn dập. Cả trại tù Lê Văn Duyệt rất đông và rất rộng im phăng phắc. Trại tù Lê Văn Duyệt nằm trong trại Lê Văn Duyệt, nơi đặt Tòa Tổng Trấn bây giờ. Hiện nay là trường dạy ngành chiến tranh chánh trị. Trại Lê Văn Duyệt có 6 phòng giam lớn, ba phòng giành cho những người mới bị bắt hay đã bị bắt từ lâu nhưng chưa "cải hóa hết tư tưởng" chưa tự nguyện, tự giác khai báo hết sự thực. Ba phòng này gọi là biệt phòng một ba phòng lớn khác giành cho những người đã bị giam lâu nhưng đã thấy được "ánh sáng nhân vị" nên đã tự nguyện tự giác khai báo hết sự thực, đã dứt khoát "từ bỏ tư tưởng cộng sản" hay tự tưởng chống đối lãnh tụ anh minh tổng thống Ngô đình Diệm" do đó được hưởng chính sách khoan hồng của cụ cố vấn chính trị tối cao Ngô đình Căn, ba phòng này được gọi là phòng toán. Ngoài ra còn một biệt phòng phụ nữ, một phòng toán phụ nữ, cùng một biệt phòng hai, tức là cát số. Thường những phần tử nguy hiểm bị giam trong cát số, suốt đêm không nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Theo quy chế biệt phòng một, cả trăm tù nhân bị giam chung một chỗ, nhưng tuyệt đối những người đó không được nói chuyện với nhau một câu nào, ai vi phạm luật cấm này bị tống xuống cát số, vì vậy dù phòng giam cả trăm người mà suốt ngày đêm đều im như tờ. Còn ở toán thì được nói chuyện, nhưng không được nói chuyện chính trị.

Trở lại cuộc cách mạng, khi tiếng súng nổ, các anh em bên toán cũng chịu chung số phận như ở biệt phòng, không đi, không nói trong thâm tâm mọi người cũng vừa vui mừng, vừa lo sợ, vui mừng nếu cuộc đảo chính thành công, anh em sẽ được trả tự do, còn lo sợ nếu hụt như mấy lần trước, thì anh em sẽ bị kiểm kẹp hơn.

Suốt một buổi chiều rồi một đêm trôi qua, anh em sống những giây phút thật căng thẳng, cho tới chiều ngày mùng hai, một toán giải phóng quân tiến vào, cùng với một số những nhân vật Phạt Giáo khi các lính bảo an bị tước vũ khí, thì cả trại tù như bị phá vỡ bởi muôn tiếng reo hò hoan hô Cách mạng thành công. Hình Ngô đình Diệm treo trên tường bị anh em giạt xuống đập nát, các biểu ngữ cũng bị giạt xuống xé rách, bọn cán bộ phụ trách và cải tạo, nguyên là tù lâu năm lên chức cũng bị anh em xô vào xi vạ, có kẻ xuyết bị đánh, bọn cán bộ này rất khôn nạn, là chuyên đâm lên lưng anh em để tăng công mong được về sớm. Quân cách mạng tràn vào, một số sư sãi, sinh viên học sinh được thả trước hết. Các anh em tù được cởi mở hoàn toàn và lần lượt được trả tự do sau đó. Chỉ còn những cán bộ cộng sản là bị giữ lâu hơn ở Tổng Nha. Thiên Khôi ra khỏi nhà tù ngay sau ngày Cách mạng cùng một số anh em trong một hệ phái Việt quốc. Nhưng anh em này cũng bị giam với Thiên Khôi sau cuộc cách mạng 1960 thất bại.

Bây năm sau ngày cách mạng thành, công nhìn lại đất nước càng thấy nát hơn những ngày Cách mạng, sự kiện này hẳn làm nhiều người đã từng tham gia những cuộc Cách mạng 60, 62 và 63 buồn nản không ít!

THIÊN KHÔI

NÓI LÃO *mã* *chơi*

Tối Cao Pháp Viện cũng mua bán sao ?

Theo một số báo chí ở đây, thì Tối cao Pháp viện cũng sắp có màn bầu lại văn phòng. Hiện nay ông Trần minh Tiết đang giữ chức vụ chủ tịch Tối cao pháp viện.

Viện này chỉ vốn vẹn có 9 ông tòa áo đỏ với nhau, do đó chỉ cần mua được 5 phiếu là ăn chắc, vẫn theo tin các báo, chức vụ chủ tịch năm nay có thể mua tới vài chục triệu. Đồng bạc VN mất giá có khác, người ta coi vài chục triệu như vài chục ngàn, vất qua cửa sổ không tiếc. Trong những cơ quan bầu bán từ hội đồng xã lên tỉnh, thị, đô, rồi Hạ và Thượng Viện, cảnh mua phiếu cho các chức vụ chủ tịch mới chỉ lên tới Hạ viện, Thượng viện người ta thương thảo để ngụy tin phần bội với nhau. Ông Nguyễn tư Bản đã nói: Đất này không phải là đất của Cao Cầu bộ trưởng là gì.

Nhưng tới Tối cao pháp viện, một cơ quan tư pháp tối thượng mà cũng có cái cảnh mua bán xảy ra nữa thì quả là hết nước nói. Nhưng ở đời thiếu gì chuyện dám xảy ra và có thể xảy ra. Chức vụ chủ tịch tối cao pháp viện thật tối quan trọng chứ chơi sao, cứ coi như ông Trần minh Tiết năm rồi, ông phán quyết cái thuế kiểm ước làm cho nhà nước chơi với, hết cả uy tín, nhà nước mà vì hiến thì dân còn tin tưởng thế quái nào được, nhất là sự vi hiến đó sau khi đã lật túi của dân hàng bao nhiêu tỷ bạc. Ở đây ta phải bốc thơm ông Tiết một điều ông quả đã giữ được tiết tháo của một bậc sĩ phu, nhất là vị sĩ phu đó lại cầm cân cán công lý. Ở chỉ vì cầm chắc cán cân công lý mà năm nay người ta phải cho ông de thì thật buồn biết bao nhiêu. Mà ông chắc dám bị de lắm, vì vài chục triệu, cứ cho là 28 triệu đi, bằng một kỳ trúng số độc đắc cấp bảy hiện nay. Trúng số độc đắc ai mà không ham, 28 triệu, nếu Thiên Khôi là một ông tòa áo đỏ, chắc Thiên Khôi sẽ mù luôn hai mắt khi trông thấy sấp bạc cọc đó, hoàng kim hắc thể tâm, Thiên Khôi sẽ chẳng ngại gì quảng bu nó lương tâm vô tội rạc. Tiền trên hết mà!

Thành phần "Lý tưởng" văn phòng Thượng viện mới

Sau ngày bị tố cáo là ngụy tín, phản bội, rồi được ông Lê phước Sang tặng thêm cho một biệt hiệu "ngụy quân tử", kể đó những chuyện bần thủ bê bối trong guồng máy hành chánh Thượng Viện được khui ra, ông chủ tịch Nguyễn văn Huyền đã hầu như mất hết tinh thần làm việc. Ông Huyền đã vắng mặt trong phiên họp để cử các nghị sĩ vào các ủy ban trong khi ông có mặt ở Thượng Viện. Rồi kể đó những tin đồn được tung ra, ông Huyền sẽ từ chức chức vụ chủ tịch Thượng Viện ngò hầu để bảo toàn uy tín.

Trước ngày bầu văn phòng, Thiên Khôi đã nghe thấy nhiều người cho rằng ông Huyền là một khuôn mặt quá cũ, và lại lè lỏi làm việc của ông không đem lại sinh khí cho Thượng Viện, có nghị sĩ chưa chất hơn đã nói rằng: "Đem một người máy vào thay cụ Huyền cũng được, người máy sẽ làm những việc y như cụ đã làm trong ba năm nay". Trong thâm tâm những nghị sĩ ấy muốn có một khuôn mặt khác lạ hơn ngò trên ghế chủ tịch thượng viện, nhưng lúc này quả là khó tìm. Có ba người có thể thay được

ông Huyền ở chức vụ trên là ông Trần văn Lâm, ông Đặng văn Sung và ông Vũ văn Mậu. Nhưng ông Lâm còn đang giữ chức vụ Tổng Trưởng ngoại giao bên hành pháp. Ông Sung thì quá khôn khéo và lại ông hình như có tính "dám biếng" nặng nên ông không thích đảm nhiệm bất cứ một trọng trách nào, còn ông Mậu lại quá mới. Có ông Huỳnh văn Cao cũng tương đối được, nhưng ông Cao kẹt cái thân hành pháp rõ rệt quá, một chủ tịch quốc hội mà quá thân hành pháp thì nhân dân còn nhờ và được gì, do đó nếu bây giờ mà ông Huyền từ chức chủ tịch thì không biết nghị sĩ nào có thể đảm nhiệm được vai trò tối quan trọng đó đây? Ông Mậu nếu có được đề cử chắc chắn cũng sẽ từ chối, vì nhận như vậy là ông đã để lộ tinh thần xôi thịt của mình ra, mà ông Sung thì nhất định là không bao giờ nhận rồi.

Theo Thiên Khôi, năm nay Thượng Viện đã thối nát cho thối nát luôn, vậy đề nghị mời ông Trần thế Minh làm chủ tịch Thượng Viện hai ông Bảo, Truyền làm phó chủ tịch, ông Phiệt làm chủ tịch nội viện, nội quy, ông Giai làm Ngoại Giao, ông On làm y tế, ông Quy làm kinh tế, ông Hiệp làm tài chánh, ông Đông làm canh nông, ông Quát làm tư pháp định chế, ông Quý làm Xã Lao, ông Cương làm quốc phòng, ông Chiêu làm nội vụ, ông K' Sorat làm Văn Giáo và những ông cũ lẫn khác làm Công Chánh, chức này để cho ông Thông cũng được, hay ông Thiệp cũng chu.

Thành phần như vậy là nhất nước Giao Chi Cộng Hòa.

Ông Bảo làm thủ coi

Hồi kể viên Hạ Viện, dân biểu Phan Xuân Huy đang khui nhiều chuyện thối ở Hạ Viện, những bộ mặt cách mạng, đạo đức rơi xuống để lộ nguyên hình là những anh điếm. Tổng thư ký Nguyễn Văn Nhuê chẳng ai biết đến tên đã đi công du liên tù ti ba tháng, để tam phó tổng thư ký Trần thanh Đình cũng là một kẻ vô danh đã đi ngoại quốc cùng vợ con liền 150 ngày. Phan Huy Đức bào huynh nhà cách mạng Phan quang Đán, vua hip py cũng đã chơi trò ma giáo cầm giấy trưng vận trắng để đi chu du khắp thế giới, ông già to miệng Trương gia kỳ Sanh gian lận 200 ngàn đồng, còn cụ dượng xe đồ đã ký sự vụ lệnh cho thân phụ ông Nguyễn văn Thông xuất ngoại với tư cách nhân viên Hạ Viện, trong khi ông này cóc phải là nhân viên, như vậy là cụ Lương đã ký giấy mạo nhận.

Còn ở Thượng Viện thì cũng hàng ngàn chuyện bê bối, chẳng hiểu ông thầy sờ mu rùa Nguyễn mạnh Bảo với tư cách đệ nhị phó chủ tịch, chuyên viên ký giấy ước chi có dám khui ra những chuyện đó hay không, hay lại vì tính cả nể mà xinh xái cho huê hết ba điều bốn chuyện.

Thuở chưa lên ngôi phó, ông Bảo thường hay théc méc về vụ xây công ốc mới và sự mua sắm vật dụng trong Thượng Viện lắm nhưng chưa thể nói ra, nay thì cụ có quyền để nói ra rồi đó, nhất là lúc này guồng máy hành chánh Thượng Viện đang loạn cả lên vì những chuyện tham nhũng, ăn cắp.

THIÊN KHÔI

TRĂM NĂM THÂN THỂ BÓNG TÀ DƯƠNG

Người cựu tướng lãnh cũ xuống trên ly rượu ánh mắt vời vợi u buồn. Mái tóc đã bạc nửa màu sương gió xóa xuống trên vùng trán nhăn. Buổi chiều ngày 1-11, buổi chiều thật buồn. Người cựu tướng lãnh sáng nay vừa đi dự lễ kỷ niệm bảy năm cách mạng, bảy năm, một khoảng thời gian dài đặc đó đã qua mau như một vật nặng hoàng hôn. Ngày này bảy năm trước ông đã được công kênh, được đón rước bởi hàng ngàn dân, hàng vạn dân như một vị anh hùng, mà ông đã là một vị anh hùng thật, ông đã góp công lớn trong công cuộc đảo chánh nhà Ngô, lật đổ một chế độ độc tài gia đình trị. Rồi ông sau đã được năm những chức vụ lớn, tên tuổi ông được báo chí nêu lên hàng đầu, ông đã tường thuật lại những vận động, rồi những ngày đảo chánh, rồi tới cái chết của hai anh em ông Nhu Diệm. Thời gian làm lớn của ông chẳng được bao lâu, cũng chính lý của tướng Nguyễn Khánh đã đưa ông cùng vài người bạn chiến binh có công đầu trong cuộc đảo chánh lên vùng non cao, núi thẳm, các ông đã bị gạt ra ngoài cuộc chơi chính trị. Các ông đã làm cỗ cho kẻ khác soi. Rồi tướng Nguyễn Khánh cũng đã bị lưu vong, và lúc đó các ông mới được trả tự do. Nhưng mọi chuyện đã lỡ tất cả rồi, các ông không còn được một chỗ nào ngồi trên ghế chính trị, ngay cả phía quân đội các ông cũng không còn đất đứng. Các ông đành ngậm ngùi trở về với đời sống người dân.

Bảy năm qua, có người trở lại chính trường bằng con đường tranh cử và đắc cử vào Thượng Viện, họ đã có những hoạt động chính trị thật nổi, ông cũng thoáng vui lòng, hy vọng các bạn mình sẽ làm được một cái gì đấy, nhưng ba năm qua, các bạn cũ của ông chưa làm được một cái gì cả thì đã có người ngậm ngùi đời bỏ nghị trường.

Người cựu tướng lãnh thờ dài, ông nâng ly rượu lên môi, ông nhớ lại trong ngày tranh cử bán phần Thượng viện mới đây, một người của chế độ cũ khi vận động tranh cử, đã gọi các ông, những người đóng vai chính trong cuộc cách mạng 1-11-63 là những kẻ loạn thần, những tên phản loạn. Rồi cũng những người của chế độ cũ đó, năm ngoái cũng như năm nay sẽ tổ chức ngày giỗ hai ông Diệm Nhu một cách trọng thể. Ngày giỗ hai ông Nhu Diệm là ngày 1-11, một ngày tròn sau tiếng súng cách mạng nổ vang.

Người cựu tướng lãnh uống hết ly rượu, uống trong cay đắng, ông cười lên mặt tiếng thật ngán, tiếng cười chứa chấp nhiều đau thương, nhiều hờn oán. Ông rót thêm một ly rượu nữa uống cạn rồi đứng dậy, vỗ tay xuống bàn tự hỏi:

—Ta, ta này, ta là một kẻ anh hùng hay một ng rời phản loạn?

Ông dấm mạnh tay xuống bàn quát lên như sấm:
—Ta hỏi ta này, ta là i kẻ anh hùng hay một tên phản loạn?

Ông ôm lấy đầu: «Không, không ta chẳng anh hùng mà ta cũng không phản loạn ta chỉ là một kẻ... không ta chẳng là gì hết».

Người cựu tướng lãnh tràn nước mắt cầm chai rượu tu một ngụm lớn rồi cất tiếng ngâm:
«Nghiep (học) không thành, danh không đạt.

Trái trẻ bao lâu mà đầu bạc.
Trăm năm thân thể bóng tà dương.
Vô guom mà hát, nghiêng bầu mà hỏi.

Trời đất mang mang ai người tri kỷ, lại đây cùng ta cạn một hồ trường»

Thơ NGUYỄN BÁ TRẠC.

Lớp Vô Tuyến Điện và Têlévision

Mỗi đầu và giữa tháng, đều có khai giảng các lớp sáng, chiều, tối

- Lớp Ráp sửa Rađiô Đên và Transistor. Mãn khóa 2 tháng, biết rành 5 loại máy thu thanh.
- Lớp Đặc Biệt TRANSISTOR cho các bạn mãn khóa Sơ Cấp ráp và sửa trên mạch điện in.
- Lớp TRƯỜNG XƯỞNG ĐIỆN TỬ ráp sửa AMPLI-HIFI, TRANSISTOR, sửa chữa các loại máy thuthanh CASSETTE, và dự bị Têlévision.
- Lớp SỬA TÊLÉVISION cho các bạn mãn khóa Trường Xưởng, và thực hành thăng trên TV hiệu, tập sửa chữa TV theo hiện tượng lỗi trên khung máy và sử dụng các máy điện tử tối tân như: Marker-Sweep Generator, Oscilloscope, Pattern Generator, Volt kế điện tử... Ở xa học Hàm Thụ với dụng cụ đầy đủ.

Trường Vô Tuyến Điện và Vô Tuyến Truyền Hình **TẤN PHÁT** 50 Đl Nguyễn Huệ SAIGON

MẸ KIẾP! NẾU TỬ TẾ ĐÀU CÒN LÀ CHÍNH PHỦ MỸ

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẤT CÔNG PHỤ TRÁCH

Phát giác một công chức hạng bét tự tử trong cầu tiêu công cộng

• KỀ CHÁN ĐỜI ĐỂ LẠI 2 LÁ THƯ : 1 CHO VỢ CON VÀ 1 CHO NHÀ NƯỚC

SẼ GHÈNH.— Hồi 4 giờ chiều ngày 25-10-70, người ta phát giác một ông công chức hạng bét đã treo cổ tự tử chết cứng ngắc, mắt trợn ngược, lưỡi thè dài, trong một cầu tiêu công cộng.

Kề chán đời có để lại 2 lá thư tuyệt mạng. Cái thứ nhất gửi cho vợ con để xin lỗi về hành động trốn bôn phận của ông, và dặn vợ đừng chôn cất, mà hãy mang xác ông bán cho Cơ Thờ Học Viện để lấy tiền mua sữa cho con.

Cái thứ hai gửi nhà nước gồm 2 phần : 1) yêu cầu nhà nước đừng làm khó dễ vợ con ông, và cũng xin đừng lấy nốt cái xác. 2) phân trần lý do khiến ông tìm cái chết.

HOAN HỒ QUÍ THẦY PHÚ LÍT CÔNG TUM

CÔNG TUM.— Theo một nguồn tin rất đáng tin cậy (vì do quân nhân đồn trú tại địa phương cung cấp) thì hiện nay tình hình "an ninh xã hội", nghĩa là thuộc lãnh vực cai trị của quý thầy phú lít, ở Công Tum rất là... khả quan. Bẵng có là nghề "thời xé" được phát triển một cách tự do, tho thối hẳn hẳn giữa ban ngày ban mặt.

Cái sự thời xé diễn ra như cơm bữa. Quý thầy phú lít thì coi như không có chuyện gì xảy ra. Nạn nhân mất xé đi thừa, thì quý thầy mắng rằng : "anh này lắm cam. Chuyện đó bị giờ là thường. Thừa gửi làm cái gì cho mệt."

Trước một sự an ninh trật tự tốt đẹp như vậy, đề nghị Chuẩn Tướng Hai gần Phú lít bội tình cho ông Trưởng Ty phú lít Công Tum.

NHÀ BÁN LUÔN ĐẤT (10 X 25m)

Có điện nước, buôn bán được. Hồi số 94, Phạm Hồng Thái — Gia định (gần ngã ba Ông Tạ)

CON ONG TRANG 4

Nguyên do cách đó 2 bữa, ông mang « lương mới » về, vợ kiểm điểm thấy kém số lương tháng trước, nên đã hạch hỏi. Ông cắt nghĩa là tại nhà nước tăng lương. Nhưng vì ngu, vợ ông không chịu hiểu tại sao lương tăng, mà số tiền lại giảm đi. Ông cũng tịt không giải thích được, nên vợ ông đề quyết là ông đã bớt xén đem cho mèo. Vì phần uất nên ông tự tử.

Cuối thư ông thề độc rằng ông tự tử vì giận vợ ngu chứ không vì giận nhà nước. Ông mà giận nhà nước thì cứ cho ông... chết không nhắm mắt.

Tim đọc :

DI TRÊN NỒI BUỒN

Tập truyện của nhà văn thời danh Nguyễn Ái Lữ. Đọc Di Trên Nồi Buồn là đọc chính tâm sự đời mình.

Sách đang được dịch sang Anh Ngữ. Khai Tr i tái bản lần thứ 2.

CHÂN TRỜI TÍM

Được thiệp mời nhưng vì không có chỗ để dít đề theo rồi cuốn phim... và chỉ được nghe nói lại. Nếu có thì giờ nên xem để biết nền Điện Ảnh Anam tiến hay lùi.

C.O

Y. K. C. O.

Nâng đỡ

Quân, công... cao cấp

Hôm 25-10, DB Phan ngọc Nguyên chủ tịch UB Ngân sách Hạ Viện đã lên tiếng cho rằng biện pháp tăng lương mới đây chỉ là một trò lừa bịp công chức quân nhân, và thực ra chỉ nhằm nâng đỡ một giai cấp sắp bị đào thải.

Ông Nguyễn đã phân tích như sau : Lương mới tăng từ 11 đến 17 phần trăm, căn cứ vào chỉ số lương căn bản. Các tăng khoản tạm

CẢ 1 TẬP ĐOÀN ÁC BÁ ĐANG LÀM LOẠN Ở QUI NHƠN

□ Chưa biết ông tình trường đứng về phe nào.

XỬ NỒ HE.— Theo một nguồn có giấy tờ thừa kiện đảng hoàng, ngày 25-9-70 tòa sơ thẩm xử Nồ He ra án lệnh tạm tha ông Xã Trưởng Văn Hòa và đồng bọn, thì ngày 27-9 (tức là 2 ngày sau), xếp Văn Hòa và còm pa nhĩ bèn tổ chức 1 phát ân oán giang hồ mí lị nghiệp đoàn tiêu thương Bình Định như sau :

14g ngày 26-9-70, NDTTBĐ cử 2 đoàn viên ra giềng chơ lớn Qui Nhơn xách nước về cho tập thể xài, thì người nhà ông Thiếu Tá Hồ ra cấm và gọi cảnh sát tới công tay 2 đoàn viên này mang về nhốt, Lê ngọc Hồ là em ruột

thời (từ 20 đến 30%) phụ cấp gạo (200 một đầu người) và phụ cấp đặc biệt (1000) đã bị bãi bỏ.

Như vậy, các nhân viên cao cấp có chỉ số lương cao như các ông đốc phủ sứ lưu dụng hoặc sắp về hưu sẽ được tăng lương nhiều, trong khi nhân viên cấp dưới, chỉ số thấp, có khi lương không tăng mà còn giảm. Ông Nguyễn phân nân trong giới lãnh đạo hành chánh hiện nay, các ông Đốc phủ sứ cũ đang nắm những chức vụ quan trọng nên khi đưa ra một biện pháp nào họ cũng chỉ nhằm ưu đãi giai cấp họ và chèn ép các nhân viên trẻ và nhân viên cấp dưới,

- CHÍNH PHỦ MỸ CÒN ĐANG ÁP LỰC BUỘC CHÍNH PHỦ ANAMTA THI HÀNH NHIỀU BIỆN PHÁP THẤT NHÂN ÁC ĐỨC NỮA.
- CHÍNH PHỦ MỸ ĐANG MUỐN LÀM LỢI CHO CỘNG SẢN VIỆT NAM.

SẼ GHÈNH.—Mới đây, sau khi dân miền Trung chịu quá xá khổ, ông Tổng Ngọc không làm sao mà đỡ đòn và thanh minh thanh nga kịp, đành tiết lộ một điều mà trước kia ông định sống để bụng chết mang đi.

Rằng : « Nhân dân Mỹ tốt lắm, nhưng chính phủ Mỹ khốn nạn lắm. Đừng ai thấy nó hô viện trợ hết tỷ này đến tỷ khác mà tưởng nó tử tế. Thật ra nó đều không chịu được. Mỗi đồng viện trợ của nó đều kèm theo một điều kiện thất hòng cả.»

Và ông Tổng Ngọc đưa ra một thí dụ, nó viện trợ gạo cho mình, nhưng nó bắt mình phải thuê tàu của nó, vừa đắt vừa lâu, đã thế số lại cho mình thuê toàn tàu phế thải; những chiếc tàu nát bét nó định mang sang Đài Loan bán sắt vụn, vì vậy mà đã có mấy cái tàu chơ gạo cho Anamta bị chìm ngoài khơi.

Trên nguyên tắc người dân Anamta không bao giờ lại ngây thơ đến độ « tưởng rằng chính phủ Mỹ tử tế » mẹ kiếp ! nếu nó tử tế thì nó đâu còn là chính phủ Mỹ.

Chỉ có điều đáng thắc mắc là tại sao đã biết rõ và biết chắc mỗi đồng đô la viện trợ đều có kèm theo một điều kiện thất hòng, mà từ bao lâu nay các nhà lãnh đạo cứ cam miệng hèn, không chịu nói ra cho dân nghe. Lại cứ giấu như mèo giấu cứt.

Hãy cứ nói toạc ra cho dân họ thông cảm, do đó họ mới hậu thuẫn. Được dân hậu thuẫn thì chính quyền sẽ mạnh. Mạnh rồi thì bố nó cũng không bắt nạt được.

Thật ra, vụ áp lực buộc cúp trợ cấp gạo tại miền Trung chỉ là một trong muôn ngàn cái đều của chính phủ Mỹ.

Theo một nhân vật cao cấp trong chính phủ thì Mỹ đang còn áp lực chính quyền Anamta phải thi hành nhiều biện pháp thất nhân ác đức nữa để làm lợi cho Cộng sản VN.

Tại sao lại có chuyện tréo cẳng ngỗng như thế hả ? Dễ hiểu lắm. Châu Mỹ đang bị Cộng sản phá thối trầm trọng. Chính phủ Mỹ cần thỏa hiệp mí CS ở ĐNÁ để xin hai chữ bình an cho Châu Mỹ La Tinh.

Lê Ngọc Cương xã phó Qui Nhơn, bị tổng giam cùng với Văn Hòa.

Mẹ kiếp ! giềng công cộng của chúng, sao nhà ông Hồ này lại có quyền giữ làm của riêng ? Tại sao cảnh sát lại bảo vệ ông Hồ làm việc bất chính ? Hỏi ra mới biết Cảnh Sát lại là ông Lê ngọc Diệp, cũng là em ruột ông Lê ngọc Cương chả trách được.

Thì ra cái anh em nhà ông Lê ngọc... này toan thành lập một gia đình trị cai quản giềng công cộng để bán cho giới tiêu thương kiếm tiền bỏ túi.

Riêng ngài Đại Tá Tỉnh Trưởng hiện chưa biết ngài ở phe nào.

Về nhận xét của ông Nguyễn đối với giới Đốc phủ sứ, YKCO chưa có đủ dữ kiện, nên chưa dám tin là đúng hay sai. Nhưng còn nguyên tắc tăng lương thì ông đã nhận định đúng. Biện pháp tăng lương mới đã làm nhiều giới công chức nhỏ muốn... đá ra quần. Lương 1 tùy phái tăng 1000, trong khi lương 1 giảm đốc tăng 10.000. Với 10.000, trung bình 1 tháng ông giám đốc có thể đi ba phứa nhà thờ. Còn 1000, mỗi ngày anh tùy phái chỉ có thể ăn 1/3 tô phở. Đó là về phía công chức.

Còn về phía quân đội. Theo hệ thống « quân giai » hiện nay, một chú binh nhì

chỉ phải leo 15 bậc là lên tới Đại Tá. Nhưng còn lương của chú (theo biện pháp tăng lương mới) phải leo... 40 bậc mới lên bằng lương ông Đại Tá. Chỉ có 15 bậc mà nhiều chú lính chết già trong quân ngũ cũng chưa thoát khỏi cấp úy. Vậy với 40 cấp bậc, phải mấy đời, lương 1 chú lính mới đuổi kịp lương một ông Tá ? Trong khi những cái dạ dày của vợ con chú lính đâu có nhỏ hơn dạ dày vợ con ông tá.

Xét như vậy, thiết tưởng cần phải cải tên cho cái biện pháp tăng lương là : Biện pháp nâng đỡ Quân Công... cao cấp, mới đúng.

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠC

Tuần này cũng lại giống như tuần trước, đột nhiên có 2 toán bắt ngờ xuất hiện vào giờ chót và nhất định đòi được ăn thua đủ. Hồi thăm mãi mới biết họ là những toán «Ngụy quân tử» và «Xôi thịt».

Hai toán Hằng Tiết Vịt và Chìm Xương thấy vậy bèn bám nhau lỉnh ra ngoài, một toán bay ngay ra Vũng Tàu dự họp và đi nhót luôn thề, còn một toán thì đi thăm hơi cho nó xả bớt chất hăng ra...

- Tại đầu trường còn lại 4 toán :
- Loạn Ngôn
 - Hồn Láo
 - Ngụy Quân Tử
 - Xôi Thịt

Ông Tổng Ngọc cóc dám ra Huế ?

HỎI.— Ông Tổng ngọc thách dân biểu ra Trung xem gạo còn hay hết, các dân biểu ở kê. Thế rồi ông Tổng chỉ ra tới Đà Nẵng lại dọt vô Saigon, cóc dám ra Huế. Tại sao vậy ?

LOẠN NGÔN.— Tại vì ông ta muốn nhục mạ dân biểu, nhục mạ dân miền Trung. Phải đòi Tổng Tông cho ông ta về vườn mới được!

HỒN LÁO.— Ở hay chưa! Đà Nẵng không phải là miền Trung sao! Ai bảo mấy ông bà dân biểu dọt hơi ra tận ngoài Huế làm chi? chắc là mấy ông mấy bà ấy né ông tông, chứ ông tông đâu có ngăn ai ?

NGUY QUÂN TỬ.— Ô! thời buổi này thách thề với cam kết mà ăn nhằm gì, miễn được việc nhà nước là đủ, có lật lọng một tí cũng chẳng sao mà! Cái chính lại mấy hồi!

XÔI THỊT.— Vấn đề là ra Huế có ăn cái giải gì hay không đã? Ra đây chỉ để cãi lộn thì ra làm gì? chẳng thà cứ ở Đà Nẵng mà tính áp phe có phải lợi hơn không?

BAN GIÁM KHẢO.— Hai toán Ngụy Quân Tử và Xôi Thịt bên tám lạng, bên nửa cân: Mỗi toán 2

điêm rưỡi! Tiền thề xin nhận xét thêm rằng toán Hồn Láo giải đáp tro trên quá, còn Toán Loạn Ngôn quả thật là nói loạn xà bần!

Mấy bố xija giờ trò gì ?

HỎI.— Mấy bố Xija bỗng dưng đi phao lên rằng ở trong chính quyền Giao Chỉ có tới ba vạn (thiếu chín nghìn) anh giặc Cờ Đỏ. Đồ biết mấy bố ấy giờ trò gì vậy ?

LOẠN NGÔN.— Đưa con nít nó cũng biết là Xija chuẩn bị cho lính Tạp Chúng rút dũ êm.

HỒN LÁO.— Đừng tưởng bở. Chính Xija phao ra tin đó cốt là để có cớ mà ở lại xứ này đây! Đòi nào Xija lại đại vậy ?

NGUY QUÂN TỬ.— Chắc đây là một phe của Xija muốn chơi ông Nich Xông trước ngày bầu cử Quốc Hội Tạp Chúng.

XÔI THỊT.— Xija lùì thế để cho mình cái tổ nội các lẹ lẹ đó mà! Có cái tổ tụi này mới hy vọng xí phần chứ!

BAN GIÁM KHẢO.— Hồn Láo có vẻ gần gũi Xija hơn hết nên mới hiểu rõ thâm ý của họ như vậy.

Hạ viện đi họp ở Đàlat, Vũng tàu ?

HỎI.— Đồ biết tại sao các ông dân biểu thân Nhà Nước lại định sửa nội quy Nhà Hát để mấy ông có thể kéo nhau đi họp ở Đàlat, hoặc ở Cáp, khỏi cần họp ở Saigon.

LOẠN NGÔN. Chuyện rõ như ban ngày, việc gì cần phải hỏi? Mấy ông Hành Pháp có quyền kéo nhau đi họp, hoài hoài ở Cáp, ở Đà Lạt cho nó khoẻ, và kín đáo, thì tại sao Lập Pháp lại không được cái quyền đó ?

HỒN LÁO.— Thôi thì cứ nói huych toẹt ra là đi họp xa như thế dân nhà báo bớt đi theo tò mò. Nếu cần tổ chức mua bán phiếu cũng đỡ lộ, khỏi sợ mấy bố ký giả phang bừa bãi lên báo, kỳ thấy mẹ!

NGUY QUÂN TỬ.— Họp ở đâu thì họp, miễn làm theo đúng chỉ thị thượng cấp là được rồi!

XÔI THỊT.— Người ta phục vụ dân mấy năm nay mệt quá rồi, bi giờ cũng phải để cho người ta thụ hưởng với chứ!

BAN GIÁM KHẢO.— Các toán đều trả lời đúng nhưng chưa rõ hẳn! Lên Đàlat hay ra Vũng Tàu thì được... nhót thả cửa!

Kê khai tài sản

HỎI.— Nghe nói Hành Pháp sắp chuyển sang Quốc Hội dự luật thuế khóa, gồm cả việc bắt mọi người phải kê khai tài sản, liệu việc kê khai này có thể thực hiện được chăng?

LOẠN NGÔN.— Sức mấy? Bao nhiêu đời chính phủ trước từng nêu ra việc kê khai tài sản, nhưng rồi có đũa khí nào chịu kê đâu? Và chính phủ cũng chào thua chứ làm chớ gì được?

HỒN LÁO.— Ai bảo là không làm được? Tại này thách tất cả những ai không tin hãy đi theo tụi này coi xem dân chúng có kê khai hay không?

NGUY QUÂN TỬ.— Họ kê khai hay không, không thành vấn đề. Minh cứ việc ra luật cho dân chúng thấy là mình không có bệnh tham nhũng, gian thương cái đã!

XÔI THỊT.— Thôi đi! Ai còn lạ gì mấy bố Tài Chánh thuế vụ tính mượn cái dự luật này để làm mấy thằng tham nhũng, gian thương và bắt chúng «biết điều»? Kinh nghiệm hồi năm 1964 còn sờ sờ đó chứ đâu!

BAN GIÁM KHẢO.— Tài thật, hể vụ nào có «đóp» là Xôi Thịt đánh hơi thấy liền: 5 điêm!

Sốt sắng thu thuế

HỎI.— Tại sao các ông Tài Chánh lo thu thuế một cách quá sốt sắng vậy ?

LOẠN NGÔN.— Mấy ông chỉ lo «nâng bì, lo «lấy điêm» chứ có biết gì chuyện dân sắp chết đói đến nơi đâu ?

HỒN LÁO.— Đừng nói tầm bậy. Tại người Mỹ họ hay ra điều kiện mỗi khi mình ngửa tay xin viện trợ, nên mình phải lo tỵ tỵ đi là vừa!

NGUY QUÂN TỬ.— Nội các sắp cái tổ đến nơi, mấy ông không biểu diễn màn thu thuế để aời bị rớt dài sao?

XÔI THỊT.— Thu thuế vừa hữu ích cho quốc gia, vừa có «nhằm xà» mua vì la hột xoàn xe hơi cho bà lớn bà nhỏ, tội đêch gì không sốt sắng?

BAN GIÁM KHẢO.— Vẫn lại Xôi thịt biết thẩu đến tim đen của mấy bố thu thuế: 5 điêm nữa!

(Tiếp theo)

Thế là cả ba đứa bỏ mặc hai ông sư và một bà vãi đứng chờ khác ở đó. Chúng nó đi lại phía gốc cây, cách đó chừng năm sáu thước vừa bàn tán vừa canh chừng phòng ngừa sự chạy trốn của ba đảng "tù binh".

Tên tổ trưởng mở đầu :

— Vấn đề này quả thật là khó khăn ghê lắm. Mấy cái đứa tư bọn này đã nạp thuế xong rồi. Đúng nguyên tắc, chúng ta phải để cho họ đi. Nhưng bi giờ họ lại nói rằng đi tìm kiếm huê binh. Cái đó mới thiệt rầy rà to ạ. Vậy thì chúng mình có nên để cho họ đi không ?

Tên trẻ nhất giờ tay phát biểu:

— Em xin có ý kiến.

— Đồng chí cứ phát biểu tự nhiên.

— Thừa đồng chí, cứ theo như lệnh của đảng thì các đồng chí của chúng ta phải trường kỳ đề kháng. Uyển nhau đến Tết Maroc cũng chưa hết chiến tranh. Vậy cái sự đi tìm kiếm huê binh của họ là trái ngược mí lập trường của đảng. Cần phải gửi họ đi vô trại giam Lý Ba Sơ để cải tạo tư tưởng. Huê binh là cái cóc gì? Chúng ta sinh ra chỉ để uỳnh nhau, giết nhau và đấu tranh lu bù kèn. Có bao giờ lại nói đến huê binh đâu?

Tên thứ hai nói:

— Nhưng em lại thấy Mặt Trận cũng có đưa ra một cái phong trào đòi huê binh. Ta cần phải hỏi kỹ lại họ xem, cái sự đi tìm kiếm huê binh của hai ông sư và một bà vãi này có giấy mơ rề má gì mí lý phong trào của Mặt Trận không? Nếu cứ bắt đại họ vô bưng rồi thì lại tha ra e rằng cũng phiền lắm ạ.

Tên tổ trưởng gãi đầu lia lia rồi phát ngôn :

— Đảng cử chúng ta vô trong này để uỳnh nhau chứ không phải để đi tìm huê binh. Chúng ta trước hết phải theo lệnh của Đảng. Kê nào mần sai đường lối của Đảng đều phải một là bỏ tù hai là thủ tiêu.

Tên trẻ nhất lại hỏi :

— Như thế thì cái phong trào huê binh do Mặt Trận đưa ra để làm cái chi ?

— Việc đó, vì vội đi uỳnh nhau, Mặt Trận chưa đã thông tư trường mí chúng ta. Chúng ta đểch cần biết tới.

Sau giây phút im lặng, tên tổ trưởng mới dẫn giọng nói :

— Đảng thường dạy các đồng chí chúng ta rằng : «Thà giết lầm 100 kẻ vô tội còn hơn là tha nhầm một kẻ có tội!» Căn cứ vào sự dạy dỗ ấy, chúng ta cứ việc thi hành. Hiện giờ chúng ta không biết rõ ba đồng chí này là thù hay bạn. Chúng ta buông tha họ, nhớ ra họ là kẻ thù của mình thì sao? Chi bằng giết phứt đi cho ổn chuyện.

Trong lúc tính mạng Phương trượng, ông Đạo và bà Phó Đoàn đang treo trên sợi tóc thì phúc đức làm sao có 1 toán quân tuần tiễu đi qua mé lộ. Họ thấy có những bóng dáng khả nghi ở trong rừng bèn hô xung phong ầm ỉ. Rồi sau đó có những tiếng súng nổ rầm rầm.

Ba chú du quêo liền vắt chân lên cõ bỏ chạy miết. Chúng nó cũng chẳng thêm ngoài cõ lại để nhìn nhồi đến ba đảng "tù binh" nữa.

Tội nghiệp cho bà Phó Đoàn. Từ thuở bé đến giờ, bà chưa có cái hân hạnh được giao thiệp mí súng đạn. Kê cả cái hồi tết Mậu Thân, cả đô thành đều chạy nhón nháo, mà riêng bà vườn băng chân như vại, vì bà trú ngụ trong một khu vực yên tĩnh nhất.

Đêm đêm, bà chèo lên gác thượng để nhìn ánh hỏa châu sáng rực, rồi nhìn ngọn lửa bạo tàn đang thiêu rụi những mái nhà ở các khu lao động.

Thế mà bi giờ đạn lại veo veo bên tai thì trách nào mà bà chẳng khiếp hãi thấy mồ tở! Lắm lúc bà tưởng chừng như đạn ghim dần từng viên một vào

da thịt mình. Và bà chỉ còn biết úp mặt xuống đất như con đà điều, trong cơn hãi sợ, chúi đầu vào đồng cát.

Riêng có Phương trượng và ông Đạo thì vườn giữ vẹn nguyên một thái độ hết sức bình tĩnh. Hai nhà chân tu này đã coi cái vấn đề "sinh ký tử qui" là một lẽ rất thường tình. Sống chả qua là một sự chưa chết, và chết chẳng qua chỉ là một sự tắt thở vĩnh viễn mà thôi.

Mặc cho súng đạn réo vi vút bên tai, hai ngài cứ ngồi yên một chỗ, mắt nhắm ngaiễn. Và hai tay chấp lại để lên miệng, trông không khác gì như lúc còn ngồi ở trên tấm thảm bồ đoàn ở trong chùa để tham thiền nhập định.

Trong lúc đó bà Phó Đoàn vườn rên lên hừ hừ. Bà quên cả niệm Phật và quên luôn cả sự cầu nguyện Đức Chúa Giê-Su. Cái chết chóc chạy xâm xập tới đã khiến cho bà không còn nhớ gì hết chọi.

Thốt nhiên có những bước chân chạy huỳnh huych.

Rồi có tiếng một người nào đó nói như là quát vào tai người ta :

— Các người chui vào cái số rừng này làm chi ?

Bà Phó Đoàn lại càng khiếp sợ. Bà run lên cầm cập. Thân hồn nát thân tính, bà nghĩ rằng mấy tên Cộng sản khốn kiếp đã quay trở lại và chúng nó sẽ lôi cõ bà vô bưng. Hóa cho nên bà lắp bắp nói:

— Bẩm thưa các đồng chí em đang tụng kinh ạ.

— Làm gì có chùa chiền ở đây mà tụng kinh mí lý gõ mõ ?

• XÌ CA RÔ

Bi giờ bà Phó Đoàn mới ngồi nhòm dậu. Bà đã nhìn rõ ràng thấy trước mắt bà lỗ nhỏ những người mặc quân phục hần hời. Trông ông nào cũng oai phượng lẫm liệt. Thế là bà yên chí lớn.

Địch thực là quân ta rồi, chớ không phải là những tên du quêo khốn lịn nữa.

Thì ra vừa rồi là quân ta đã bắn lử cộng sản. Một tí ti nữa nếu quân ta không tới kịp thời và đúng lúc, có lẽ rằng mấy thằng ông mánh kia đã dẫn bà vô bưng rồi.

Và bà Phó Đoàn thở đánh phào một phát như để trút hết những mối lo âu đi cho được việc.

Thế là cuộc hành trình đi kiếm huê binh đành phải bỏ dở. Bà Phó Đoàn lại lóc cóc lái xe Lam dẫn Phương trượng và ông Đạo trở về Thiếu Lâm tự. Bà đã tự au úi mình rằng, không tìm kiếm huê binh ở nơi đất Bắc được thì đành tìm nó ở cái đất Saigon này vậy.

Nay xin nhắc lại, Bà Phó Đoàn sau khi được quân đội cứu thoát khỏi tay bọn du kích thì bèn lấy làm một sự vô cùng hứ vĩa. Bà thâm cảm tạ ơn Trời Phật đã phù hộ độ trì cho bà tai qua nạn khỏi. Bà cũng suýt quên khuấy cả Phương trượng lẫn Ông Đạo lúc đó hãy còn tham thiền nhập định như bất chấp tất cả mọi sự đã xảy ra.

Trong khi quân đội truy kích cái đám du kích thì bà Phó Đoàn liền chạy lại chỗ Phương Trượng và ông Đạo mà trình rằng :

— Bẩm Phương Trượng bi giờ có nên tiếp tục

cuộc hành trình nữa hay thôi? Con thì cảm thấy ngán quá xá rồi. Đi tìm huê binh chẳng thấy đâu mà chưa chi đã đụng độ mí lý chiến tranh. Một tí li nữa thì thầy trò ta bị bọn du kích khốn lịn bắt vô bưng.

Phương Trượng mở bưng hai mắt và khẽ đáp:

— Thiện tại! Thiện tại! Um ba la cả ba chúng ta đều thoát nạn. Như vậy cái sự đi tìm huê binh quả là thiên nan vạn nan. Thảo nào mà hơn hai chục năm nay, quần hùng cứ bản giết nhau hoài hoài. Thế mấy vị bằng hữu kia đi mò rồi?

Bà Phó Đoàn ngạc nhiên hỏi :

— Phương Trượng hỏi các vị bằng hữu nào ạ?

Có phải Phương Trượng định hỏi mấy thằng du quêo ma cà bông không?

Phương Trượng gật gù đáp :

— Phải. Mấy cái vị bạn đồ đen í.

Tức thì bà Phó Đoàn nổi sùng liền tút suýt. Trong cơn bốc đồng, bà đã quên phứt đi cái nhiệm vụ cao đẹp của một tín đồ là phải lễ phép và lịch sự khi đứng trước mặt vị vô lâm tiền bối, đạo cao đức trọng và hiện là ngôi sao Bắc đẩu bội tinh của chùa Thiếu Lâm. Hóa cho nên bà Phó Đoàn văng tục ngay một câu :

— Cha tiên nhân nhà chúng nó! Nếu quân ta không tới kịp thì cả Phương Trượng lẫn ông Đạo mí lý tôi nữa đây đã bị chúng nó lôi cõ vô chốn rừng xanh núi thâm rồi còn chi! Vậy mà Phương Trượng lại còn gọi chúng nó là bằng hữu. Bằng hữu vào cái khổ nào?

Phương Trượng lại điềm đạm nói :

— A di đà Phật! Đức Phật từ bi! Anh em tứ hải giai huỳnh đệ. Bón bề đều là bằng hữu cả. Xin nữ thí chủ đừng có nóng giận. Họ mời mình đi, mình không đi thì thôi, có sao đâu?

Bà Phó Đoàn từ sau cái giây phút khùng khiếp ấy đã có ngay một lập trường dứt khoát. Bà cảm thấy rằng không thể rờn mí cái đồ Cộng Sản được. Đùa mí ái tình thì khả dĩ còn tạm được, chớ đùa mí lý Cộng Sản thì có ngày đi trại Lý Bá Sơ sớm. Vì thế bà liền nói :

— Nếu quân ta không tới kịp thì có lẽ bi giờ Phương Trượng, ông Đạo và cả con đây nữa, cũng đều đi doang rồi. Hồi nãy Phương Trượng không trông thấy chúng nó đã kê súng vào mang tai con đó sao? Chúng nó liệt con vào loại tư bọn ác ôn còn đồ trong khi con đang tích cực đấu tranh cho quần chúng nhân dân trong cái vụ gọi là Đòi quyền sống.

Lúc này ông Đạo mới lên tiếng :

— Thế còn bản đạo đây thì các vị bằng hữu đó liệt vào loại chi ?

Bà Phó Đoàn khẽ lờm ông Đạo một phát. Bà thâm nghĩ : «Hai cái ông sư này kỳ cục ghê ạ. Suýt chết về tay bọn khốn lịn mà cứ bốc chúng nó lên hàng bằng hữu hoài hoài! Phải cho chúng nó lôi cõ các vị vô bưng độ vãi ba tháng thì khi ấy mới mở mắt ra!»

Và sau khi đã có sẵn một ý định trong đầu óc, bà liền đáp :

— Hai vị thuộc vào hàng vô lâm tiền bối tất nhiên chúng nó kính nể ghê lắm. Chúng nó chuẩn bị một cuộc «dàn chào» ra rít để thỉnh hai vị lên đường.

Ông Đạo gật gù nói :

— Như thế thì họ quả là những người bằng hữu tốt. Vậy chúng tôi vườn phải tiếp tục cái sứ mạng cao cả là đi tìm kiếm huê binh cho bằng được. Phải khó khăn gian khổ thì cái sứ thành công mới có giá trị. Chớ cứ đi khơi khơi mà huê binh tự dưng chạy đến thì đâu có hay ho cái chi ?

(KỶ SAU TIẾP)

Nhà mát SƠN HẢI

24, Phạm-phù-Quốc — Vũng Tàu — Điện thoại số 180

Tất cả phòng đều có máy lạnh và tủ lạnh. Đây đủ tiện nghi, nhiều bóng cây mát mẻ, có sân rộng cho trẻ em đùa giỡn, chỗ đậu xe bảo đảm, có sân thượng dành cho quý khách ăn uống vào buổi chiều tối rất yên tĩnh và nên thơ. Mỗi phòng rộng rãi đủ cho gia đình đông con. Có chóp bóng nhiều phim thật hay để quý khách giải trí tối thứ bảy từ 21 giờ 30 đến 24 giờ 00.

Xin quý khách vui lòng ghi tên trước tại hăng chánh :

SƠN-HẢI

Số 84C-86-88, Bùi Chu — Saigon — Điện thoại : 24-596

HĂNG

Nguyễn văn Điều

71-73, đường Đoàn Nhựt Hải — SAIGON — Điện thoại : 93-263

CHUYÊN BỐC DỠ HÀNG TÀU
KHAI QUAN THUẾ VÀ VẬN TẢI
Công việc làm mau chóng và cẩn thận

Tiểu Ngạc

Người dân đen cầm cân

Mệnh trời và ủy nhiệm của dân

Từ khi loài người biết quy tụ thành xã hội, tất phải có người đứng ra cầm quyền để giữ kỷ cương cho tập thể. Người đứng ra cầm quyền ấy dù gọi bằng danh từ hoa hòe hoa sởi gì đi nữa, thì như Hoàng đế, Quốc vương, Tổng thống, Chủ tịch... thì trước sau vẫn là người giữ cái quyền chủ thể của một xã hội, một quốc gia.

Dù rằng xưa kia, vua chúa làm... le, võ ngực tự xưng họ là thiên tử, thụ mệnh Trời, thay Trời để trị vì thiên hạ, hay đời nay quý đảng nguyên thủ, khiêm tốn hơn, cho rằng họ chỉ là "dân chi công bộc, thừa ủy nhiệm của dân, thay mặt dân để cai trị dân, nhưng tựu chung, thay Trời hay thay mặt Dân, quý đảng ấy đều cố gắng biện minh cho cái quyền chủ thể của họ.

Tuy người xưa nhìn nhận vua chúa là... con Trời, nhưng lại cho rằng Trời và Người đồng một thể, cho nên dân muốn gì là Trời muốn thế ấy. Nhà vua mần việc mà trái với lòng dân là trái với mệnh trời. Vậy thì phải ráng làm việc vì dân. Hễ đảng quân vương nào làm trái lòng dân, thì dân có quyền "điều dân phạt tội" nghĩa là cứu dân mà đánh người có tội.

Như thế, dù thụ mệnh Trời hay nhận ủy nhiệm của dân, các đảng số một số kim đều có bốn phận phải làm việc vì dân, thì mới mong bền vững được.

Nhưng rủi gặp một ông vua "coi dân như cỏ rác", thì dân buộc lòng phải coi ông như giặc cướp", và chỉ còn một cách là... phang cho đảng ấy... kênh.

Thời buổi dân chủ nhân hơn, nếu sui sẻo gặp đảng số một nào lem nhem, thì dân chỉ việc xừ dụng lá phiếu phủ đảng ấy về vườn xưa gà cho vọ.

Tuy nhiên, có những trường hợp đảng số một hơi... lì, dùng lá phiếu không kiến hiệu, bởi lẽ đảng ấy có một ngàn lẻ một cách để hốt phiếu, nên người ta đành phải áp dụng "phọc muyen" cũ: cứu dân mà uýnh người có tội.

Cái việc "điều dân phạt tội" xảy ra cách nay 7 năm, vào ngày 1 tháng 11 năm 1963. Vì những tội độc tài, gia đình trị, ám mưu tiếp xúc, thương thuyết với kẻ địch Cộng sản v.v.. Tổng phê bị đời cho đi chuyển tàu suốt. Và ngày 1-11 được mệnh danh là ngày Cách mạng, được chọn làm ngày lễ Quốc Khánh, để hàng năm tới ngày này, dân đen như tôi tẩy trời của kẻ bị hạ bệ, và vui mừng vì mình được giải thoát khỏi ách thống trị tàn bạo.

Ngày Quốc Khánh

Chỉ còn vài hôm nữa là tới ngày lễ để thất chủ niên của cái sự cách mạng thành công. Thành công thì đúng là thành công dứt đuôi con nòng nọc đi rồi, nhưng ai thành công lại là chuyện khác.

Ở đây T.N. không dám bàn đến cái tội của kẻ bị phang kênh, vì đã bị phang kênh thì bắt buộc phải là có tội rồi, mà chỉ xin ôn lại sơ sơ các sự việc đã qua để có tìm một sự chính danh.

Sau ngày cách mạng một số người đã cộng tác chặt chẽ với nhà Ngô bèn làm một đường thanh minh thanh nga rằng mình bị ép buộc, và rằng cuộc cách mạng nếu không sớm bùng nổ thì họ dám bị nhà Ngô cho đi tù, hay hơn nữa cho đi khai hội với giun lấm a.

Di nhiên vì là một tội nhân cho nên không có một vụ giỗ chạp nào xảy ra cả.

Nước chảy qua cầu, dần dà người ta làm lễ cầu hồn cho người quá cố, nhưng chỉ nói rằng các học trò làm lễ cho "thầy" Joan Baotixita mà thôi.

Nước chảy qua cầu một cách kịch liệt hơn, trong buổi lễ là tào mộ hội là đập thanh, người ta thấy loáng thoáng những khuôn mặt lớn của triều đình đệ nhị cộng huê.

Gần đây, nhân dịp tranh cử vào viện Cầu Mông, một số ứng cử viên đã công khai ca ngợi "Tổng Thống của chúng tôi" giữa thanh thiên bạch nhật.

Hình như luật lệ không cho phép bàn dân thiên hạ được giỗ chạp linh đình cái người đã được nhà nước cho đi phó hội với giun, dù bàn dân thiên hạ ấy là con cháu hay kẻ ăn người ở tôi tớ trong nhà của cái người bị nhà nước xóa sổ Thiên tào. Nhất là cầm chỉ không ai được công khai ca ngợi ấy, dù đôi khi cái sự ca ngợi ấy sự thật cũng không phải do lòng ái mộ thương tiếc gì, mà chỉ là một thứ nghệ thuật... buôn xác chết.

Không nói đến luật lệ làm gì cho nó thêm rắc rối tơ tình ra, riêng về phương diện duy lý, nếu Nhà nước không "anh tặc vợ nĩa" vào cái đám giỗ lương lương, vào cái sự ca ngợi kẻ đã bị Nhà nước cho đi doang, thì chả hóa ra nhà nước công nhiên cho phép thiên hạ chống đối nhà nước, hoặc giả mặc nhiên thú nhận rằng nhà nước đã giết ầu, nghĩa là... sát nhân?

Tình trạng tranh tối tranh sáng, nửa nạc nửa mỡ cần phải chấm dứt nếu không thì nó... kỳ quá!

Này nhé: Mông một tháng Mười một là ngày Quốc Khánh, nghĩa là ngày cả nước vui mừng vui quá vui vì đã lật đổ được một nhà độc tài, đã khai nguyên một triều đại mới, đã khai... từ một bạo chúa.

Lên hôm sau, ngày Mông hai tháng Mười một là ngày giỗ, ngày tào mộ, ngày truy điệu... nhà độc tài, bạo chúa ấy, một tội nhân đã bị nhà nước... khai tử.

Như thế, không... kỳ sao được. Trừ phi Nhà Nước giàu óc hài hước muốn chọc léc dân đen cho đám tiện dân này cười dài dài ngõ hầu tạm quên cuộc đời vất vả và vì phân xuất phân vãi, song hành song tới thì không kể. Bằng không, kính xin nhà nước gia ơn xét lại cái ngày làm lễ Quốc Khánh. Hoặc là dẹp cái ngày 1-11 đi, ta chọn ngày khác cho nó chính danh, mặc kệ người khác duy trì ngày giỗ "ông cụ". Hoặc là dẹp bỏ ngày giỗ "ông cụ" đi, buộc thiên hạ làm giỗ dúi âm thầm lặng lẽ thôi, theo cái kiểu: thương anh tôi để trong lòng, việc quan tôi cứ phép công tôi làm. Hoặc trong trường hợp "bất khả kháng" dẹp cái nào cũng bất tiện cả, tình riêng và nghĩa công ta đều coi trọng như nhau, thì xin làm lễ Quốc Khánh cách... niên vậy. Chẳng hạn năm nay ta lấy ngày 1-11 làm lễ Quốc Khánh, thì giỗ "ông cụ" chỉ cho người khác làm dúi thôi. Sang năm lễ Quốc Khánh ta lại làm dúi thôi, còn giỗ "ông cụ" ta làm ngo cho thiên hạ mần linh đình, công khai. Như thế, hai năm Nhà Nước mới phải làm lễ Quốc Khánh một lần, hai năm con cháu và kẻ ăn người ở trong nhà "ông cụ" mới phải làm giỗ một lần, vừa đỡ tốn kém vừa đỡ... kỳ, lại vừa vui vẻ cả làng. Nhất cử mà... tam tứ tiện.

BỘ KINH TẾ ĐỢP BAO NHIÊU TỶ CỦA 2 HÃNG MIC VÀ BASTOS ?

Trong 2 số báo liên tiếp, bạn Con Ong đã bị coi báo động về nạn chợ đen thuốc lá. Hai hãng thuốc lá Mic và Bastos mỗi ngày móc túi của dân Anamta cả mấy chục triệu.

Trong lúc ông nhà nước cứ nói phét về chuyện bài trừ tham nhũng, ngăn chặn chợ đen chợ đỏ, thì hãng thuốc lá Mic và Bastos đã "chửi" lên những lời nói phét của nhà nước, bằng cách ngang nhiên, công khai, trắng trợn bán thuốc lá chợ đen.

Hiện nay, các loại thuốc Ruby, Capstan v.v... đều được bán đắt hơn giá chính thức cả mấy chục đồng. Tình trạng này xảy ra đã được từ lâu. Dân ghiền kêu ca cũng nhiều, mà báo chí chửi cũng nhiều.

Nhưng ông Bộ kinh tế vườn làm điếc. Bộ kinh tế không thể chối cãi là không biết đến nạn chợ đen này.

Sở dĩ Bộ kinh tế làm ngo cho hai hãng Mic và Bastos mặc tình thao túng thị trường thuốc lá, là vì các quan lớn của Bộ kinh tế đã "ăn có" trong vụ này.

Mỗi tháng, mỗi ông to ở Bộ KT đều được chỉ từ 100 ngàn trở lên tới trên 1 triệu. Do đó, há miệng mắc quai. Tiền mà hãng Mic và Bastos đấm mồm các quan KT đâu có phải là tiền mồ hôi nước mắt của chúng nó, mà chúng nó cần. Đó là tiền của dân đen Anamta.

Cái khốn nạn khác nữa của hai hãng Bastos và Mic là, thay vì, theo nguyên tắc chúng có thể phân phối thuốc thẳng cho giới bán lẻ, thì chúng lại nhất định chỉ phân phối cho những tay mua bán (trung gian) để bọn này tha hồ tạo ra nạn chợ đen.

Thực ra, mức sản xuất của hai hãng Mic và Bastos thừa cung ứng cho nhu cầu. Lẽ ra như vậy thì không thể có chợ đen.

Đây là lần thứ ba bạn Con Ong lên tiếng tiếng cảnh tỉnh Bộ kinh tế, Bộ K T không sớm giác ngộ, còn tiếp tục làm ngo cho hai hãng Mic và Bastos lộng hành, nghĩa là các quan KT còn tiếp tục đớp bạc để cho bọn gian thương thuốc lá lột khổ của dân, oạn Con Ong sẽ chỉ tận tay dạy tận trán lúc đó hối thì cũng đã muộn.

Mặt khác, báo Con Ong sẽ tán trợ cuộc xuống đường tranh đấu của HĐ Bán thuốc lá lễ, khuyến khích họ tranh đấu và nếu cần, hướng dẫn họ tranh đấu.

Ôi! ngày lãnh tụ thanh niên

Hà! Hà! tối 23-10, ta mới được điện kiến cái bản mặt ông lãnh tụ thanh niên Anamit, tức là cái nhà ông Tổng Giám Đốc Thanh niên. Trước đây, ta chỉ văn kỳ thỉnh mà bắt kiến kỳ hình. Bi giờ ta mới... kiến...

Mẹ kiếp! Trông cứ như anh Đờ cốc xi cốc mà nhà văn Hoàng Hải Thủy đã mô tả trong thiên phóng sự "Ông Tây Bà Đằm".

Trên tấm màn ảnh nhỏ, ta nhìn người lãnh tụ thanh niên tay run run cầm tờ giấy không nổi, đọc áp a áp ứng, mà thương cho nên xi po nước nhà.

Đã thế, cái Tổng Nha xi po lại còn có nạn bẻ phải mới là chán mới đời. Tỳ như cái vụ ở Vũng Tàu. Tên Trương Ty ở đây đang làm việc ngon lành chẳng tội tình mẹ gì, bỗng dưng ông Tổng lại ký nghị định tống cổ anh ta đi và nhét thay vào đó một ông tố sư ăn cắp (ô Phước Tuy) chưa đủ ngạch trật làm Trương Ty.

Không biết ông tố sư bồ đề này chi bao nhiêu Trần Hưng Đạo mà lại được "ca đề" ngang xướng như thế? Chắc là nhiều lắm. Tiền ăn cắp thì thiếu gì.

Kẻ ra nền thanh niên nước nhà lại biết tôn thờ Đức Hưng Đạo như vậy thì cũng là điều tốt.

HÀNG KHÔNG VIỆT-NAM

phục vụ đại chúng

Đáp phi cơ

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

là giúp phát triển kinh tế nước nhà

AMTRACO

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN

Xe vận tải INTERNATIONAL 1700-1890

Máy cày MỸ, ĐỨC và PHÁP

Xe buýt từ 20 tới 60 chỗ ngồi, máy TERKIN

Xe PICK-UP 2T,5 tới 4 tấn chạy dầu cặn, máy TERKIN

Xin hỏi 500, Trịnh Minh Thế — Khánh Hội

Điện thoại số: 93.396 — 91.545

Hiệp sĩ Thành Rô Ma Hoàng Thế Phiệt trốn biệt!

Sau khi bị ông Diệp văn Minh, nhân viên Tổng Quản Trị Thượng Viện tố ngược lại một phát, Hiệp sĩ Thành Rô-Ma Hoàng Thế Phiệt đã đi một đường ô-rô-lui rất êm đềm, rất bay bướm, và sáng 24-10, bọn nhà báo đã chạy xục xạo khắp nơi để tìm kiếm Hiệp sĩ, nhưng tìm miết mà không ra.

Có người tung tin ra rằng, Hiệp sĩ Phiệt đã đóng cửa năm nhà để rượt lại những đờng grom tuyệt diệu, chờ ngày báo phục. Cũng có người thì biểu rằng, Hiệp sĩ cần phải «bế quan» để tập ăn tập nói cho quen, vì nếu cứ phát ngôn bừa bãi, một khi gặp phải đối thủ cao tay hơn thì cuộc đời sẽ bị đi ô-tô-burong ghê lắm.

Như đối thủ Diệp văn Minh là một.

Nguyên do Hiệp sĩ Phiệt trong lúc ngứa mồm đã tố ông Diệp văn Minh tham nhũng. Nhưng tham nhũng ra sao, tham nhũng vào cái khổ nào, tham nhũng vào ngày nào, giờ nào thì Hiệp sĩ mù tịt, nên đểch có phát ngôn ra.

Bởi mần công chuyện ở Tổng Quản Trị nên ông Diệp văn Minh khôn ra rít. Ông lại biết rõ hết cả những cái bề trong lẫn những cái bề ngoài của mấy ông Nghị. Anh nào hay lên đi Tây, anh nào hay thậm thà thậm thụt ở nơi hậu môn các bà lớn, ông đều trông thấy hết.

Nên chỉ ông Diệp văn Minh đã tố ngược lại. Và tố rất có sách vở, có chứng cứ đàng hoàng.

Tỉ dụ như Hiệp sĩ Hoàng Thế Phiệt đã xài công xa tum lum, trong khi đó hàng tháng vườn lãnh đều đều 10.000 tỉ phụ cấp di chuyển.

Tỉ dụ như Hiệp sĩ Phiệt đã nhiều lần đi thăm con trai, con gái ở bên Mèo mà bắt ngân sách quốc gia phải đài thọ tiền phí tổn.

Cũng theo sự tố cáo của ông Minh thì Hiệp sĩ Phiệt còn dùng quân xa đến chỗ vật liệu tại Thượng Viện để mang về nhà, có nhiều nhân viên bắt gặp và có ghi số xe. Nếu quả như vậy thì đúng là một sự «ấn cấp là cấp phi lu», thành tích đáng được thưởng, ghi công và sánh ngang mí lệ ông dân biểu Trương Châm Nguyễn Ngọc Nghĩa rồi.

Quả tang phạm pháp đầy nhá.

Ông Minh lại cũng không quên thách thức Hiệp Sĩ Phiệt đấu lý, và đấu ở nơi mô cũng được. Đưa nào chứng ra được bằng cứ, chứng tố đưa kia tham nhũng thì cái đũa tham nhũng ấy chết cả nhà cả đ.

Tờ sư cha đũa nào tham nhũng!

Cũng nên biết rằng, Nghị Phiệt được tặng Huy Chương Tòa Thánh Vatican từ 15-8-1940, tức là vào năm 25 tuổi. Mới ngoài hai chục tuổi đầu mà đã là Hiệp sĩ rồi, vậy thì không nhẽ lại thua một ông-nhân viên!

Chị em chợ Đông Ba «dàn chào» Tổng Ngọc!

Hay tin Tổng Ngọc từ Saigon bay ra Huế để giải thích về vấn đề gạo nước, chị em chợ Đông Ba lấy làm khoái ti vô cùng. Người nào người nấy đều chuẩn bị sẵn sàng các thứ dụng cụ để «dàn chào» và hoan nghênh ngài Tổng Trưởng. Có bà thì thủ trong bọc cả lỗ trứng thúi. Có người thì thủ sẵn những bọc mấm tòm. Cũng có người thì bay bướm là lướt hơn: mang theo cả lỗ những tràng hoa cứt lợn.

Cứ theo như chương trình đã hoạch định sẵn, thì Tổng Ngọc từ Saigon bay ra Huế. Khi bước xuống phi trường, xe của tòa Tỉnh sẽ đưa ngài tới thẳng đài Tí Vi để ngài nói chuyện mí quần chúng nhân dân.

Chị em trong chợ Đông Ba chớp được tin này đã phân công đề cử người đi nghênh đón. Nhưng tiếc thay, Tổng Ngọc có lẽ đã nhận được tin tức báo nguy, bèn hủy bỏ luôn chuyến đi Huế thiêng thứ ra chị em bị lỗ tàu, không còn được trông thấy cái mặt rỗng lộn... xà ngầu của ngài Tổng.

Thiệt là một sự đáng tiếc!

Nếu không thì phen này nhưt định ngài Tổng sẽ được thưởng thức cái thứ mấm tòm đặc biệt của chị em trong chợ Đông Ba.

Lính đồ cho làng, làng đồ cho lính.

Cái vụ gạo miền Trung này càng thêm rắc rối toi! Đó cũng là một lý do khiến cho Tổng Ngọc cóc dám bay ra Huế. Chỉ ngồi ở Đà Nẵng nói vọng vô.

Bởi vì rằng, giá gạo chợ đen ở Huế mỗi ngày một tăng lên vùn vụt. Gần 6.000 một tạ gạo Mèo loại dài, còn gạo ruộng, thứ gạo chiêm, để nguội một tí thì rắn như đá, cũng phải mua với giá hơn 6.000.

Người dân ở trong thị xã Huế cho biết, trong tháng 10-70, họ mới được lãnh có 6 kí gạo đầu tháng. Các tháng trước đây, mỗi khẩu phần đều được 12 kí, và phát vào đầu tháng, dự trữ của nhà nước vườn đề ở trong kho. Còn tới hơn 2.000 tấn lộn, tuy nhiên, các đại bài chưa được lệnh phát, nên không dám đụng.

Các ông nhà nước họp ở Đà Nẵng đã cố gắng giải thích cho báo chí hiểu là gạo tồn trữ tại miền Trung hiện tại đủ ăn tới 23-11-70 và kể cả gạo đang được chở tới thì mức an toàn sẽ đủ đến ngày 6-1-71. Tuy nhiên, các bố í đã không một ai dám trả lời thẳng vào câu hỏi:

«Tại sao gạo đầy kho mà dân chúng lại cóc mua được gạo theo giá chính thức cứ phải mua gạo chợ đen hoài hoài?»

Thế rồi hai ông Tổng Cục Tiếp Vận và Tiếp Tế thì đổ lỗi cho nhà nước địa phương. Còn các bố nhà nước địa phương thì lại đổ cho các cha Tiếp tế tiếp vận, trì hoãn việc bốc dỡ gạo từ tàu lên bến.

Người ta nhận thấy rằng, trong cái vụ gạo này còn có nhiều sự rắc rối lắm. Cả ông nhà nước Saigon lẫn ông nhà nước địa phương chưa có ai chịu nói thiệt.

Có một sự thật mà hiện nay chưa có cha nào khai ra.

Đó là một số lớn các đại bài gạo tầy chay không lấy gạo nữa. Đó đó, gạo cứ nằm ở dưới bến và trong kho. Họ giả vờ chề chề eo, gạo xấu, gạo mục để tranh đấu khỏi đóng tiền ký quỹ và khỏi phải trả tiền trước.

Nên nhớ rằng, chủ các đại bài gạo tại địa phương phần lớn đều là vợ các cha to đầu. Trước đây họ lãnh gạo của nhà nước, bán cho dân chúng hết rồi mới trả tiền sau. Nay không những phải trả tiền trước, lại còn phải ký quỹ nữa, nên họ làm mình làm mẩy cái chơi.

Cái đít Ba Tàu màu xanh hóa ra màu trắng

Thế mới biết rằng, người Tàu sinh sống ở xứ Mít đều khôn học máu mồm. Khôn một cách kinh khủng. Khôn đến dễ ghét!

Hiện nay đang có một phong trào hồi Hoa tịch, tức là những người Mít gốc Ba Tàu lại trở thành Tàu như hồi xưa. Cái phong trào Tàu lại hoàn Tàu này lại được công khai hóa và được hợp thức hóa hẳn hoi bằng những bản án.

Người ta được biết, dưới thời Ngô đình Diệm, với mục đích máu đồng hóa giới Ba Tàu, dụ số 10 ngày 7-12-1955 và số 48 ngày 21-8-1956 đã qui định rằng, các bố Ba Tàu được coi là dân Mít nếu họ sanh tại xứ Mít, dù cho cha mẹ họ có còn là người Tàu hay không, nhà nước cũng cóc cần hỏi tới. Họ lại cũng không được lựa chọn một quốc tịch nào khác lúc trưởng thành như đối với các ngoại kiều thổ sanh khác như Tây, Mèo, hay Phi v.v.v...

Lúc thi hành Dụ, chính quyền hồi đó còn dễ dãi, nếu không nói là khuyến khích, chấp nhận cho họ khai đại là sanh ở Chợ Lớn là đủ, bất chấp lúc nhập cảnh họ đã khai là sanh ở nước Tàu.

Đó thiệt là một cơ hội bằng vàng cho các đấng Ba Tàu vô làng Mít. Không những họ tránh được Dụ cấm ngoại kiều hành một số nghề dành cho dân Mít mà lại còn khó phải đóng thuế cư trú nữa.

Nhưng tới nay, thấy bị kêu đi quân dịch dữ quá, họ liền tìm mọi cách để trốn tránh, hoặc bằng «đường Trần Hưng Đạo» hoặc bằng ngã chuẩn lậu trong các boong tàu để đi Tân Gia Ba hay Hương cồng.

Nhưng tất cả những cách ấy đều là bản cùng bắt đắc dĩ hết. Có một phương thức mới toanh và rất thần sâu qui khốc.

Thưa đó là cách Tàu lại hoàn Tàu.

Họ vô đơn ra Tòa xin phán xử để cho họ trở lại với Tàu tịch, bởi lẽ họ sanh ở ở mãi bên Tàu.

Tòa án, chiếu theo pháp luật, đã hỏi sở Ngoại kiều nhờ họ sao lục phiếu nhập cảnh của các đương sự. Và sau khi biết được rằng đương sự quả đã sinh ở ở đất nước Tàu thì bèn tuyên bố cái rụp là đương sự không có Mít tịch do thổ sanh.

Theo con số thống kê của Tòa án thì mỗi phiên đăng đường, Tòa Saigon đã phải thụ lý hàng chục vụ như vậy với những bố thầy cãi chuyên số về vụ giúp các đấng Ba Tàu trở về mí lệ giòng giống Ba Tàu.

Thế là Ông Hoàng Quốc Chính thì được đổi là Houang Kouanh Cheng, rồi Liễu Lý Bảo thì được đổi ra là Lieou Li Pao.

Và mai một đây, nếu một khi thanh bình trở lại, thì các ông Lieou Li Pao, Houang Kouang Cheng lại trở về với cái tên Mít như cũ để rồi lại tiếp tục làm giàu làm có, ăn hại đất nát trên cái đất Mít thân yêu của chúng ta.

Ba Tàu là cái đểch gì mà lại được đãi ngộ ra rít như rứa hồ Ba Tòa ông Nhớn?

Rao vặt — Rao vặt — Rao vặt — Rao vặt

Tuyển chuyên viên

Đề cương ứng cho nhu cầu cấp thiết của giai đoạn, cần mua rất nhiều... đực đủ cỡ, nhưng chiều dài tối thiểu không được dưới 20 phân. Trả giá cao. Liên lạc với Nha Báo Chí Bộ TT.

Ngoài ra, cũng tại Nha Báo Chí, phòng Hiệp Dâm Nghệ Thuật cần tuyển một số nam nữ chuyên viên đọc sách báo, để phụ trách việc đọc và kiểm duyệt sách. Điều kiện tiên quyết và duy nhất để được ứng tuyển: Điếc.

Nghệ thuật nâng bi

Giáo sư có tài, giàu kinh nghiệm bản thân, nhận dạy từng nhóm hoặc từng người, về nghệ thuật... nâng bi thượng cấp. Đặc biệt, quận nhân Anam được trừ 50% học phí. Thời buổi này mà

không biết nâng bi là ngu. Ai muốn học, liên lạc với Đại tá Newman, sư đoàn I KK Hoa Kỳ.

Bán rẻ

Để tránh những phiền phức, và để tỏ tình thông cảm với các đồng viên, cần

bán gấp và với giá rất rẻ, một chồng hồ sơ «u tối» của Hạ viện. Cam đoan tuy gọi là hồ sơ «cũ», nhưng giấy chưa mục, vườn còn dùng được vào việc tiện... lớn.

Hội Hội kế viên Phan Xuân Huy, Nhà Hát Tây Saigon.

Chánh phủ phải làm gì trước phong trào dân thầy dạy thuê

ĐÒI TĂNG LƯƠNG!

Sau vụ nhà nước «ban ân huệ» tăng lương cho quân nhân công chức kể từ tháng 10-70, hậu quả tất nhiên là vật giá tăng vọt, tăng song hành với vụ hối xuất song hành, nên giới tiêu thụ ngất ngư như chim bị đạn. Quân nhân công chức được tăng lương duy chỉ có giai cấp lớn tăng nhiều chứ giới nhỏ chẳng được bao nhiêu, nhưng cũng gọi là được tăng. Vấn đề đặt ra là khi có chuyện tăng lương cho công chức quân nhân, thì vật giá tăng với mọi người, chứ không phải chỉ tăng với những người được tăng lương. Nói khác đi, sau ngày 3-10, tất cả mọi người đều phải mua giá mới chứ không phải chỉ có người được tăng lương phải mua giá mới. Dân được tăng lương, dùng số tiền được tăng thêm để đổi phó với vật giá, tuy vẫn còn «lỗ» nhưng cũng đỡ một phần. Tư chức không được tăng lương vẫn phải chịu hậu quả của vật giá hầu tăng lương, lấy gì mà đổi phó. Cho nên, khi quân nhân công chức được tăng lương, thì tư chức cũng phải được tăng lương, đó là điều hợp lý.

Những người gọi là tư chức, nhờ đã được tăng lương nhiều lần, nên lương lậu ngày nay cũng đã khá, nên nhu cầu tăng lương tuy chính đáng, nhưng cũng chưa cấp bách lắm. Chỉ có mỗi một loại tư chức cần được tăng lương ngay, đó là giới bán cháo phôi, gọi cho đúng là giới thầy dạy thuê, mà xã hội vẫn quen gọi một cách văn hoa là «giáo sư tư thực».

Trong hàng ngũ tư chức, giới bán cháo phôi khổ nạn nhất. Vì đã từ lâu, không hề được tăng lương, trong khi vật giá cứ tăng đều đều. Hãy làm một phát so sánh nhỏ nhỏ:

Cách đây 5 năm, một người dạy đệ thất, được 100đ 1 giờ, có thể ăn được 10 tô phở. Một người dạy đệ nhị, được 200đ 1 giờ, ăn được 20 tô phở, hay hai bữa cơm trung bình.

Bây giờ, dạy đệ thất một giờ chưa được 200đ, chỉ đủ ăn 2 tô phở, dạy đệ nhị, một giờ chừng 300đ, mới ăn được trên ba tô phở, và phải dạy cỡ 4 giờ mới được một bữa cơm vừa phải.

Tóm lại, 5 năm qua, vật giá đã tăng trung bình gấp 5 lần (50 0%). Một tờ báo 8 trang, 5 năm trước 3đ, bây giờ 15đ. Cứ theo mức leo thang kể trên, đáng lẽ ngày nay một giáo sư dạy đệ thất mỗi giờ phải được 1.000đ, đệ nhị mỗi giờ 1.500đ, mới đuổi kịp vật giá, để giữ được mức sống 5 năm trước. Ấy thế mà lương dân bán cháo phôi chỉ tăng cỡ 50 0% trong khi vật giá tăng 500 0%, sống sao nổi.

Cho nên, việc tăng thù lao giáo chức tư thực là một đòi hỏi vô cùng chính đáng. Vấn đề đặt ra, là phải tăng như thế nào cho ổn thỏa. Làm sao để có thể tăng lương giáo chức mà không phải tăng học phí?

Đây là một vấn đề rất quan trọng, chánh quyền không thể đứng ngoài phó mặc cho tư nhân một cách vô trách nhiệm. Vì hiện nay, trường tư đông gần gấp hai lần trường công, và việc tăng thù lao giáo chức có ảnh hưởng trực tiếp tới việc giáo dục cả một thế hệ.

Ngồi rà gãi hăng giải lộn lộn
Trần Văn Hương

TV chữa hoang

Vụ rắc rối ở Thượng Viện vẫn chưa giải quyết ổn thỏa. Đến bây giờ, vụ chống đối có những nét đặc biệt sau:

— Ông Hoàng Thế Phiệt, có biệt danh là Nghị Phét, cay cú vì không được cái Chức Chủ Tịch Ủy Ban Nội Viện Nội Quy. Từ 3 năm qua, ông chỉ là một ủy viên trong Ủy Ban NVNQ, mà ông vẫn xài công xa thả đàn. Gần đây, nhờ ông Nghị Nhuận, là nghị 3 năm phải ra đi, nên cho ông Phiệt là người cao niên nhất trong ủy Ban được tạm quyền chức chủ tịch Ủy Ban, ông khoái lắm, nên quyết tìm mọi cách để được làm chủ tịch ủy ban thực thụ. Nhưng không được. Đã leo lên tới «quyền chủ tịch», mà còn bị mất luôn. Cũng như miếng mỡ đã kề miệng mèo rồi mà còn bị giật mất, nên ông ức, ông tố lung tung. Và tố rất bản. Tố cả chuyện có chữa hoang ở Thượng Viện.

Tố «chữa hoang» là chuyện rất khó phân xir. Vì phải đặt vấn đề thế nào là chữa hoang, và chữa hoang có phải là một tội không?

Theo nghĩa thông thường, chữa hoang là kết quả của một mối tình không chính thức, nghĩa là giữa tác giả cái bầu và người mang bầu không có hôn thú chính thức, không có cưới hỏi trọng thể. Theo luật, làm cho gái vị thành niên chữa hoang mới có trách nhiệm, hay chữa hoang là kết quả của một vụ ngoại tình, mới đáng trách. Còn nếu trai gái không ràng buộc, thương nhau rồi «chữa hoang» thì chẳng sao cả. Ba vụ chữa hoang tại Thượng viện do Nghị Phét tố cáo, không hiểu là chữa hoang loại nào, và chữa hoang với ai? Tại sao Nghị Phét biết là người ta chữa hoang?

Kề ra, Nghị Phét kỳ thấy mẹ, trong 3 năm qua, TV gồm tới 58 nam nghị sĩ, đa số đều khỏe mạnh, mà chỉ có 3 vụ chữa hoang, như thế là ít, đâu có gì đáng kể mà tố om xòm.

Người ta được biết, báo HB của Cha Du đang có loạt bài nói về một cổ vấn «Mê Rờ Đít» ở Bình Dương, chuyên môn rờ đít nữ nhân viên. Khiến đàn bà con gái Bình Dương khi ra đường, bị cả tỉnh nhòm đít rất kỹ, xem có bị rờ không?

Sau vụ tố cáo của Nghị Phét, hề thấy một nữ nhân viên của Thượng viện mang bầu, người ta lại thắc mắc: không hiểu là chữa chính thức, hay chữa hoang?

Vụ tố cáo của Nghị Phét đã bị đồng lý Diệp Văn Minh chặn họng bằng cách tố ngược lại, cũng rất bản, và thách Nghị Phét đối thoại. Khiến cho cường độ tố của Nghị Phét đã suy giảm nhiều.

Đồng lý Minh cũng đêch sạch sẽ gì, nên đối thoại với Nghị Phét rất là môn đăng hộ đối.

Kỳ Thị

Cũng là đồng minh tố cáo với nhau, nhưng mỗi nghị tố cáo vì một nguyên do, và nhằm vào một lãnh vực khác nhau. Trong khi Nghị Phét tố chữa hoang, thì Nghị Sang tố kỳ thị tôn giáo.

Từ ngày có Thượng Viện đến nay, chưa

có ai nhân danh tôn giáo của mình để tranh đấu tại nghị trường. Nay chỉ có mình Nghị Sang đã nhân danh tôn giáo đòi cái chức chủ tịch ủy ban, bắt người khác phải rút lui không được ứng cử để nhường cho mình. Khi người ta không nhường thì kêu âm lên là có kỳ thị tôn giáo, dọa biểu tình phản đối. Chính mình đưa tôn giáo ra làm con ngáo ộp, chính mình định dựa vào tôn giáo để bắt người khác phải nhường bộ, thế mà lại nói nằng nặc bị kỳ thị, đúng là... «nghị sĩ già mồm»!

Có điều đặc biệt là ông Nghị lùn mang tên Cao, cũng đồng ý rằng có kỳ thị tôn giáo tại TV.

Pháp lý

Trong khi đó, Ông Nghị Mầu, một giáo sư Thạc Sĩ Luật, lại nhất định chống ông Nghị Huyền về pháp lý. Ông Mầu đã theo đuôi Nghị Phét nói rằng ông Huyền chủ tọa phiên họp để bầu cử các chức vụ ngày 17-10 là phi pháp, vì ông Huyền là nghị sĩ 3 năm tái đắc cử, sau khi tuyên thệ ngày 10-10 là Nghị tron rời, đâu có quyền chủ tọa ngày 17-10.

Nhưng có điều nực cười là ngày 17-10 cả ông Mầu và nhóm ông đều ngoan ngoãn ngồi họp dưới quyền chủ tọa của ông Huyền. Chẳng những không phản đối, chính ông Mầu còn đề nghị bầu cho ông Huyền làm Chủ Tịch bằng cách vỗ tay (vì là ứng cử viên duy nhất). Nhưng không được chấp thuận và ông Huyền đã đắc cử với 51 phiếu, có cả phiếu của phe ông Mầu bỏ cho.

Nếu bảo là ông Huyền không có quyền chủ tọa phiên họp ngày 17-10 tại sao ông Mầu không phản đối ngay khi phiên họp diễn ra? Ông Mầu là một giáo sư Thạc Sĩ Luật, chứ đâu phải con nít, mà đọi về nhà, có người chỉ cho là ông Huyền không có quyền chủ tọa, rồi mới phản đối.

Bây giờ, ông Mầu gửi thư bắt ông Huyền phải triệu tập một phiên họp khoảng đại để giải quyết giá trị của phiên họp ngày 17-10, đã bảo rằng ông Huyền không có quyền chủ tọa phiên họp ngày 17-10 và tất cả mọi quyết định của phiên họp đó đều vô giá trị, sự đắc cử chủ tịch của Ông Huyền ngày hôm đó cũng vô giá trị, vậy Ông Huyền lấy quyền gì mà triệu tập các NS họp theo lời yêu cầu của ông Mầu?

Trong khi ấy, ông Nghị Thuận bảo rằng vấn đề chính là ông Huyền có bội tín hay không? Bội tín hay không là vấn đề cá nhân, tại sao lại đồng hóa với việc chung của TV?

Hợp lý

Dầu sao, trong phong trào tố cáo ồn ào ở TV cũng có cái lý do chính đáng của nó. Từ mấy năm nay, sau khi lên đến tột đỉnh vào lúc ông Diệm bị lật đổ, uy tín của Phật Giáo đã bị suy giảm nhiều qua những cuộc xuống đường tranh đấu. Trong khi đó, một nhân vật công giáo là ông Huyền đã từ từ tạo được một uy tín lớn nhờ cái ghế chủ tịch Thượng Viện. Nay phải bôi bẩn ông ta, kéo ông ta xuống chệch cân bằng lực lượng, như thế là hợp lý.

Polycrol

Chế tạo tại ANH QUỐC

**ĂN KHÔNG TIÊU - Ợ CHUA - ĐÀY HƠI
SINH BỤNG - ĐAU BAO TỬ - SUNG
LOỆT BAO TỬ VÀ RUỘT**

VIÊN 2 MÀU:

Phần xanh: đựng chất mới Methylpolysiloxane làm tiêu hơi hết sinh bụng — hết căng bao tử

Phần trắng: trừ chất chua làm đau xót bao tử

Bán tại các nhà thuốc Tây

100 BYT/8-10-70

Cả kê dê ngỗng

Lại thêm một Quốc Khánh

Như vậy là cuộc Cách Mạng đã qua đi được bảy năm. Bảy năm trời qua đi thật mau với nhiều biến cố. Từ những năm dài, với những xáo trộn, xuống đường liên miên, hai cuộc Tổng công kích, rồi tới những cải tổ về kinh tế, nào là kiểm ước, phân xuất quân binh và song hành, đã hành hạ người dân Giao Chi, càng ngày càng thêm rách nát.

Có nhiều lúc nhìn lại quá khứ, người dân Giao Chi giật mình, không ngờ mình lại còn sống được tới bây giờ. Thế xác con người chỉ là một thê xác phàm trần. Chịu đựng được bao nhiêu cảnh thê thảm hành hạ đến như vậy, mà vẫn cố gắng tìm cho được một chỗ đứng dưới ánh mặt trời, thì kể như đã vượt quá sức của một con người.

Mỗi năm, cứ đến kỳ Quốc Khánh, hay có thể gọi là mùa Quốc Khánh, thường có nhiều chuyện lạ. Năm ngoái, có luật ban hành thuế kiểm ước. Năm nay, có luật song hành... Hình như nhà Nước chúng ta, cứ chờ tới ngày Quốc Khánh, để tung ra một luật lệ Kinh Tế, để cho mọi người không được hoàn toàn vui, để hưởng trọn cái hân hoan của ngày Quốc Khánh.

Ngày Quốc Khánh, đồng bào cả nước, và có lẽ cả thế giới, đều biết rằng ngày đó là ngày lật đổ chính thể độc tài nhà Ngô. Hai xác người ngã gục để vươn lên một chế độ. Nhưng những người có công với Cách Mạng, những người tạo ra Cách Mạng, hiện nay sống như thế nào?... Một Phan Khắc Sửu, thì bây giờ đã yên phận, nằm dưới ba thước đất, không phải lo lắng cho ai, mà cũng không bắt ai phải lo tới mình. Cụ Phan Khắc Sửu đã mất đúng vào thời kỳ rực rỡ hào quang. Nếu cụ sống thêm vài năm nữa, có thêm được vài ba cuộc bầu cử nữa, biết đâu cụ không bị bôi bôn, bị chụp mũ, rồi những anh chính khách phá hoại, sẽ lợi dụng uy tín của cụ, để cụ phải lãnh trách nhiệm?... Rồi còn những ai nữa?... Một Dương Văn Minh, lưu vong một thời gian dài, trở về nước, muốn rút lui ra khỏi chính trường đầy chất gió tanh, mưa thối. Người «đạt» nhất trong Cách Mạng là người hùng Tôn Thất Định, «lương» nhiệm kỳ Nghị Sĩ», nhưng không phải nhờ vào Cách mạng mà phải nhờ vào những cánh hoa sen. Người long dong nhất là Nguyễn Chánh Thi. Trước Cách mạng đã lưu vong, rồi sau Cách mạng, cũng lưu vong. Những cuộc lưu vong dài đằng đặc, chỉ vì thích làm Cách mạng. Bài học về Cách mạng, chắc rằng không ai hiểu thấm thía bằng Nguyễn Chánh Thi.

Tôi chỉ kể ra đây những khuôn mặt lớn của Cách mạng. Nguyễn Khánh, không đáng kể. Tuy rằng chính trường chỉ có những tên hề, nhưng hề Nguyễn Khánh đã đóng trò quá lớn, over acting nhiều quá, nên bị loại cũng là phải. Năm đất quê hương dù có mang đi, nhưng trở về đó rất nhạt. Bây giờ, chắc rằng Nguyễn Khánh không còn giữ được năm đất mà ông ta đã mang theo, trước khi rời phi trường, lên phi cơ làm một chuyến lưu vong.

Quốc Khánh năm ngoái và Quốc Khánh năm nay, có một điều lạ, cần phải ghi vào lịch sử. Đảng Nhân Xã của lãnh tụ Trương Công Cứu, đã công khai kêu gọi

mọi người dự đám giỗ của cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Hai cảnh tượng phần rõ rệt, xảy ra trên một khoảng đất nhỏ, thật nhỏ. Có người vừa tới dự Quốc Khánh để suy tôn cách mạng, rồi lại tới ngã mũ kính cẩn, trước hai năm mồ trong nghĩa trang Mạc đình Chi. Trường hợp đó đã xảy ra với một ông Tổng Trưởng của Nhà Nước thuộc đảng Nhân Xã.

Trên bảy năm trời qua, chúng ta đã được hưởng ơn mưa móc của sáu chính phủ. Trần văn Hương, Phan huy Quát, Nguyễn cao Kỳ, Nguyễn văn Lộc. Rồi lại tới Trần văn Hương. Và bây giờ là Trần thiên Khiêm. Mới đây, lại có tin cải tổ chính phủ, cho vừa đủ với số năm cách mạng. Bảy năm cách mạng với bảy chính phủ. Trung bình cứ một năm, chúng ta lại có một ông chính phủ ra đời, cai trị người dân.

Đó cũng chính là lý do để đồng bào cả Nước Giao Chi thấy rằng, bảy năm trời qua đi, sao mà mau thế. Chẳng bù với chín năm gia đình trị. Trong chín năm, chỉ có một vị tổng thống anh minh, kiem luôn cả chức đứng đầu Nội Các. Nhưng hồi ơi, nếu mà nhìn lại, so sánh với sự ổn định tình thế hiện nay, thì không khỏi bùi ngùi. Ngày đó Quân Công chưa đến nỗi rách rưới. Sinh hoạt chưa đến nỗi xáo trộn. Ra đường không phải lo lắng tới những ông tài xế Mèo, «một xe trong cũi hồng trần như bay». Nhưng nghĩ cho kỹ, dù đối khổ một chút, lo lắng một chút, nhưng con người còn hưởng được một chút tự do, dân chủ. Có kẻ cho rằng như vậy là đủ rồi. Nhưng tôi cho rằng như thế vẫn hầy còn chưa đủ. Tự do phải đi liền với no ấm. Hay nếu có đối khổ, thì ít ra xã hội phải có nếp sinh hoạt đồng đều. Sự chênh lệch quá xa giữa người giàu và người nghèo, chính là mầm mống bất mãn và nổi loạn.

Tôi đã bàn cãi nhiều lần với các bạn tôi về ý nghĩa của ngày Quốc Khánh. Theo ý tôi thì ngày 1-11, chỉ có thể coi như một ngày kỷ niệm cách mạng. Không thể coi như một ngày Quốc Khánh. Vì ngày Quốc Khánh phải là ngày hân hoan của toàn dân. Không thể được chia làm hai nhóm, một nhóm vui vì Quốc Khánh, một nhóm buồn vì Quốc Khánh. Đây là còn chưa kể tới những con người hai mặt, vừa ở chỗ này, vừa ở chỗ khác, diễn xuất hai khôn mặt khác nhau. Tôi không thích những ly rượu uống trên xác chết, dù rằng xác chết ấy là của kẻ thù. Ít ra, trong con người chúng ta cũng phải có chút lòng thương yêu đồng loại.

Người ta chỉ có thể ăn mừng một chiến thắng khi chiến thắng ấy còn nóng hổi. Không thể coi ngày chiến thắng là một ngày kỷ niệm hàng năm, vì có kẻ thắng tất nhiên phải có kẻ bại. Những kẻ bại trận sẽ nung nấu căm hờn, khi mỗi năm, thiên hạ cứ nhắc đi nhắc lại, như là lớn vào lỗ tai, rằng chúng mày là những kẻ bại trận.

Như vậy, ngày 1-11, có thể giữ làm ngày Quốc Khánh được hay không?... Rất nhiều người trong số chúng tôi phản đối. Rồi sau một hồi bàn cãi, chúng tôi đồng ý với nhau rằng, ngày giỗ tổ Hùng Vương, mới có thể thật sự là một ngày Quốc Khánh, để tất cả mọi người, đồng bào cả Nước phải khau phục và tâm phục.

Không thể mỗi một chế độ, lại thay đổi ngày Quốc Khánh. Thời Đệ Nhất Cộng Hòa ngày Quốc Khánh là ngày 26-10, ngày

ban hành Hiến Pháp, lật đổ chế độ quân chủ. Rồi thời Đệ Nhị Cộng Hòa, ngày Quốc Khánh là ngày 1-11, ngày kỷ niệm lật đổ chế độ Đệ Nhất Cộng Hòa. Rồi cứ theo đó mà suy, thì từ giờ cho tới ngàn sau, không biết rằng phải thay đổi bao nhiêu lần Quốc Khánh?... Chi bằng lấy một ngày có giá trị lịch sử, ngày Tỏ mở nước, biến một mảnh đất hoang vu thành một vùng đất có tiếng nói, có văn hóa riêng biệt. Ngày Quốc Khánh phải có ý nghĩa của một ngày Tết, để dân chúng tung bừng mở hội. Ngày giỗ Tổ Hùng Vương thuộc tiết thanh minh, vào tháng ba Âm lịch, là những tháng nghỉ làm mùa. Có thể tổ chức những cuộc vui xuân được lắm.

Vụ này, tôi biết rằng đã được bàn cãi tại Quốc Hội, nhưng vẫn chẳng đi đến đâu. Nhà Văn Hóa Lão Mai, đặc trách về Văn Hóa ở đây, vốn dĩ là con người làm cầm. Ông ta chê Âm Lịch, không được thông dụng trên thế giới. Mỗi năm, cứ tới ngày Quốc Khánh, lại phải thông báo cho các nước anh em, vì ngày Âm Lịch không theo đúng với Dương Lịch là một phiền phức ngoại giao. Tôi phải thú nhận rằng, khi nghe thấy những lời phát ngôn ấy, rất đau lòng. Ngày Quốc Khánh là của chúng ta hay là của những nước dùng Dương lịch?... Gần đây, Nhà Văn Hóa Lão Mai lại chê những Văn Nghệ Sĩ Giao Chi, khi sáng tác chịu ảnh hưởng quá nhiều của Văn Hóa Tây Phương. Thật chẳng làm sao mà hiểu nổi... Cụ không bằng lòng về ngày Âm Lịch, chê ảnh hưởng Tây Phương, nhưng khi nào có một sự xuất ngoại để trưng bày Văn Hóa, bao giờ cụ cũng nghĩ tới những nước ở Phương Tây. Khi bàn về chuyện lập đền thờ Tô ai thờ ơ, nhưng rất sốt sắng khi nói đến chuyện lập đền thờ ông Ba Tàu Không Tử.

Tôi muốn nhắc với tất cả mọi người là chúng ta lại có thêm một lần Quốc Khánh. Không có một ngày Quốc Khánh nào, chúng ta được hưởng trọn vẹn niềm vui. Vì chúng ta, những người dân, không được tự động tổ chức cuộc vui. Phải được Nhà Nước nhắc tới vụ treo cờ trước cửa. Phải được âu yếm nhắc nhở, gay gắt nhắc nhở tham dự vào Ngày Quốc Khánh. Nếu có thể năm nhà được, thì chúng ta đã năm nhà để không phải nghe những diễn văn, thông điệp mà năm nào, cũng chỉ tào bôn, có ngân đó để tài.

Để kết luận bài này, tôi chỉ đề nghị với Nhà Nước, hãy nghiên cứu lại, đổi ngày Quốc Khánh, để chúng ta có một ngày Quốc Khánh đầy đủ ý nghĩa. Đồng Phương chúng ta, vốn chuộng sự lãng mạn, êm đềm. Với sự kỷ niệm Quốc Khánh, mà khi hồi tưởng lại, những cụ già sẽ kể cho con cháu nghe vì chuyện sung nỏ và xác chết, chần chẫn sẽ làm cho lũ hậu sinh thù ghét thế hệ của chúng ta nhiều.

Thế hệ sau, chúng ta phải dạy dỗ sự quên hận thù. Không thể giữ mãi được lòng thù hận. Hãy để cho tâm hồn thanh thản, để rồi mai đây, lúc về với ba thước đất, gặp người đi trước, gặp người đã qua, còn sống được yên lành ở bên kia thế giới. Tôi sẽ dạy cho lũ cháu, lũ con như thế. Ngày chết của một người là một ngày buồn. Chúng ta chỉ vui mừng khi ngày nào đó, không có một người nào chết. Ngày đó là một ngày trong huyền thoại. Mà ngày vui, chắc chỉ còn trong huyền thoại.

ĐỀ HỨC CÀN

Bọc máy

• THỢ BỌC

Cải tổ, một thành tích chưa bị phá

Nhà nước sắp sửa làm một màn tổng vệ sinh vào tuần tới.

Trong cuộc tổng vệ sinh này thuốc DDT sẽ được đem ra rải nhiều nhất để khử trùng và diệt sâu bọ. Sau đó những cái nào xét ra không còn ăn khứa sẽ bị ném đầu vớt vào sọt rác. Đũa nào có bản mặt mới tinh sương sẽ được vôi ra thế chỗ. Thiên hạ đã đồn rùm beng về cái màn tổng vệ sinh để cải tổ nội các sắp tới.

Quả ban long bom đặc những hơi, vừa được hàm răng nhấm nhừ như răng trâu, cắn đứt chỉ róc bay lên bầu trời chính trường. Nó giống như một bức tranh chia chác cái mảnh khổ cuối cùng của dân tộc. Bởi chỉ toàn những chính sách cũ chương trình thiêu ở đó mời nhau ra để xỉ phần. Rốt cuộc, cải tổ với cái mà, thuê vẫn là thuê, đội vẫn là đội kinh niên. Dân nghe qua rét thấu tới óc.

Thế nhưng, lần này nhà nước nhắm vào tâm lý nhiều hơn là tìm cách giải quyết cái thất lung

của dân nghèo. Bởi đã lâu, dân hết táo bón lại kiết lý vì cái dung nhan của ngài Kim Ngọc. Bình thì ngạt ngào không có thuốc chữa, nhà nước chỉ có nước tung ra một phù hóa giải là cải tổ. May ra nạn nhân có một chút hy vọng ánh sáng le lói ở ngày mai.

Ghế đã được chia chác cả rồi. Đưa ra đi đã yên trí ra đi với cái hầu bao to tởm. Đứa sắp bước vào đang hí hửng, lặn trong bụng cái hầu bao chờ đợi ngày thế thiên hành đạo.

Liên si nước người

Đốt đuốc đến bóng cả tay, đi soi hai nền Đệ Nhất Cộng Hoà và Đệ Nhị Cộng Hoà không tìm đâu ra được người có liên si. Có lẽ vì thế Đức Tổng Thống ta đã phải phát ngôn, lên một chân lý, một giáo điều mà các chính khách lấy làm gương chung: *Làm chính trị phải lý*. Chính vì lý từ khuya mà đã qua hai chính thể chả có đứa nào có liên si cả. Nghĩa là chả có ma nào chịu từ chức vì Liên Si cả. Ấu cũng là một thái độ can trường độc đáo của những chính khách Giao Chỉ ta.

Cách đây gần một tháng, có ít nhất là năm vị tổng bộ trưởng của Đại Hàn, nộp đơn xin từ chức với lý do không giúp ích thêm điều gì cho dân chúng. Mời đây ở tận bên Úc Đại Ly, một đảng Bộ Trưởng Lục Quân cũng đã chính thức nộp đơn từ chức vì Liên si bị bôi đen. Nguyên do từ chức, là vì bà vợ tình xuân hở hờ đã đem cái nhan sắc của mình đi so sánh với... tấm ra giải giương. Khiến cho một hãng chuyên dệt vải giường ngủ nổi tiếng quá xá cỡ.

Nhưng Thủ Tướng Úc bác đơn của đương sự,

sau khi điều tra xét thấy Liên Si của ông ta vẫn còn thì ra người đẹp làm mẫu quảng cáo kia chỉ là người giống phu nhân Bộ Trưởng nhà ta.

Đó là chuyện liên si nước người. Còn chuyện Liên si nước ta xin không có ý kiến.

Nếu thật sự cụ thương dân...

Cụ Dân Biểu âm ở Phan Ngọc Nguyên, người vừa giành được cái ghế thơm phưng phức, chủ tịch ủy ban Ngân Sách Hạ Viện đã ví von những câu người không nổi. Chẳng là người ta dư thì giờ, óc rỗng không có gì để vung vít, bèn âm ở chơi cho qua thì giờ.

Cụ Dân Biểu Nguyên ta hứa hẹn sẽ mua một sợi dây thừng, to như dây cáp, để tròng vào cổ đảng Kinh Tế và Tài Chánh ra trước hững hờ của viện Hạ, về việc đã tăng lương và tăng thuế rất ư là... mất dạy.

Ho ơi? con lạy cụ đấy. Cụ để cho sự việc nó nước chảy hoa trôi cả tháng nay, rồi cụ mới tỉnh ngủ. Hà. Dân lẫn Quân Công đã sắp chết cả rồi, cụ mới chịu ví von đến ngựa cái tai. Nếu thật sự cụ thương giống thương nòi, sao cụ không từ chức vì bắt lười đi. Nhưng mà đại gì thì, lương nhà nước trả khơi khơi mỗi tháng gần rồo xin, dứt túi xài chơi. Lâu lâu lại kiếm có xuất ngoại để trả thù dân tộc và mua đồ để khỏi đóng thuế.

Nghị lại cụ Nguyên nhà ta khôn thiệt. Biết không thể kéo nổi hai người «Ly» ra trước viện Hạ vì ngày cải tổ sắp sửa đến rồi. Nghe đâu hai đảng kinh tài là kẻ tiên phong bị «a-la-poóc» trước tiên. Thế mới biết làm Dân Biểu thật khó. Biết đốn gió, nghe tin rồi mới chịu mở mep.

Điền ngục môn

Nghị bản

Cuộc bầu cử văn phòng và các chủ tịch UB tại Thượng viện diễn ra từ hôm 17-10, nhưng cho tới hôm nay, lời ông tiếng ve vẫn còn. Những ông nghị thất cử đua nhau chửi và tố đồng viện một cách rất mã thượng.

To mồm nhất, hình như có 3 ông Nghị sĩ: Lê Phước Sang, Hoàng thế Phiệt và Vũ Văn Mẫu.

Riêng ông Phiệt, bọn Con Ong bỏ vào sọt rác, không bàn tới, vì ông này là vua ăn nói lem nhem, chả đâu vào đâu, do đó lời nói của ông thường là vô giá trị. Bọn Con Ong chỉ đặc biệt dành cho hai ông Sang và Mẫu được cái vinh dự là... được bọn C.O nhắc tới.

Nghị sĩ Mécbu

Trước hết là nghị Lê Phước Sang. Lê ra, như mọi người đã biết, ông Sang không được quyền ứng cử, vì ông bỏ xứ Anamta qua Mỹ học mấy năm nay, vừa mới về nước chưa được 12 tháng. Luật bầu cử không cho phép như vậy, nhưng vì HĐTC đã sớt sớt để ông này lọt vô, và đặc cử.

Phải kể rằng ông Sang hên lắm, hên hơn cả Xuân Tóc Đỏ. Mã nhà ông chắc là táng hàm rồng.

Thừa thắng xông lên, ông Sang lại ra ứng cử vô văn phòng TV. Nhưng lần này thì hết hên, ông bị té re. Ông nổi giận dọa sẽ về mét bu tức là mét giáo hội Hòa Hảo và ông đã mét thật.

Thái độ và hành động của Nghị Sang là thái độ và hành động của một đứa con nít quen được nuông chiều nên vừa hên vừa hư hỏng: Ra đường

gặp ai cũng đòi «bạc co» đến khi thua lại bù lu bù loa dọa về mách mẹ.

Nhưng các bậc cha mẹ nếu khôn ngoan không bao giờ lại nhấm mắt bệnh con một cách bừa bãi. Bởi vì bệnh như thế chỉ tổ làm con cái thêm ương hèn ỷ lại và hư hỏng, chứ chẳng bổ ích gì.

Vì là một giáo sư và là một chính khách già dặn, nên phản ứng của Nghị sĩ Mẫu đối với cuộc bầu văn phòng TV cũng tỏ ra thủ đoạn hơn: trước hết ông tố cáo là ông Huyền đã cam kết chia đều ghế, nhưng sau ông Huyền đã phản bội lời hứa. Tiếp theo ông viện lý trong phiên họp ngày 17-10, ông Huyền ngồi chủ tọa phiên họp là bất hợp pháp vì hiến, vì lúc đó ông Huyền cũng chỉ là 1 «tân» nghị sĩ như 29 ông kia. Và ông Mẫu đòi hủy bỏ kết quả bầu cử.

Tuy nhiên, cái lý luận của nhà Thạc Sĩ luật chỉ lừa được trẻ con.

Trước hết, trong 117 điều của HP, chả có điều nào nói về cái việc «ngồi chủ tọa» ở TV vấn đề này thuộc về nội quy của TV, do đó, không có cái chuyện vi hiến vi hiếc gì ở đây.

Điểm thứ hai là, hôm 17-10, khi ông Huyền ngồi chủ tọa và điều khiển cuộc họp, ông Mẫu và 58 ông Nghị khác đều nín khe, chả ai đặt vấn đề tiêu quyết về cái vụ «chủ tọa».

Sự im lặng đó là một sự mặc nhiên công nhận tư cách chủ tọa của ông Huyền. Tuy không ghi trên giấy, nhưng sự mặc nhiên công nhận rõ ràng là có giá trị không thua gì 1 cuộc biểu quyết. Bởi vậy không thể bảo hôm 17-10, ông Huyền chủ tọa một cách bất hợp pháp, và kết quả của phiên họp ấy vô giá trị.

Thật ra, nó vườn có giá trị. Chẳng qua tại ông Mẫu mất ghế, nên toan giờ trở ngại biện hồng «xóa đi bày lại».

Thái độ trên của GS Mẫu giống như thái độ của một cô gái đi với một Mỹ Kiều vào khách sạn, Cầm đèn thấy cô im thin thít. Sáng sớm hôm sau, ngời ta lại nghe cô tri hô lên là bị... hiếp dâm. Bỏ ai tin được.

Toàn mặt bị đi

Con Ong chủ trương hay khen hèn chê, và lúc nào cũng trung thành với tôn chỉ đó.

Trong những số báo trước Con Ong đã xát sà bông ghê vào mặt nhà DB Lùn Phan Xuân Huy hơi nhiều. Sự xát sà bông này rất chính đáng, chứ không phải vì thù ghét chỉ cả DB Lùn nói bậy, chứ tập thể những người lính, nên bọn Con Ong phải chửi Phan Xuân Huy.

Nhưng hôm nay, bọn Con Ong sẵn sàng khen DB Lùn một phát: với tư cách Hội Kế Viện (mới đắc cử) DB Lùn đã khai tùm lum những vụ bê bối tại HV, làm cho nhiều cái mặt nạ rớt xuống, lòi ra một đồng nhữg bản mặt bị đi.

Cái đáng khen ở Huy là ông đã bị các DB bản dụ khi, lo lót và cả hăm dọa để xin ém nhem nội vụ nhưng DB Huy không chịu. Theo ông Huy thì ít nhất là có hai kẻ to đầu đã tiếp xúc với ông và toan lo lót để xin bỏ qua; Đó là đương kim chủ tịch HV và cựu đệ II phó chủ tịch.

Còn có 10 tháng nữa sẽ bầu lại HV, đồng bào cử tri nên ghi nhớ tên tuổi những ông DB bản này?

Sàng phong thần

Tại TV vừa có một cuộc tố khổ giữa 1 NS và 1 công chức. NS là ông Phiệt, công chức là Đồng lý văn phòng Diệp Văn Minh.

Ông Phiệt tố ông Minh 3 tội:

- 1) Lạm dụng chức vụ để tham nhũng.
- 2) Xuất ngoại lu bù tốn ngoại tệ.
- 3) Lạm dụng công xa chờ hàng lậu.

Ông Minh tố lại ông Phiệt 3 tội:

- 1) Lạm dụng công xa TV: không có chức mà vẫn xài xe, mỗi tháng tốn 430 lít xăng.
- 2) Xuất ngoại thăm con (việc tư) với ngân sách của TV (tiền công).
- 3) Bắt nhà thầu xây cất cho TV cung cấp vật liệu để xây nhà riêng, dùng quân xa chờ đồ từ TV về nhà.

Sau khi so sánh 3 điểm trên với 3 điểm dưới, bọn Con Ong thấy 2 ông Phiệt và Minh ngang tài ngang sức.

THÉATRE - RESTAURANT NIGHT CLUB

MAXIM'S

Quản lý: DIỆP BẢO TÂN

Điều khiển nghệ thuật.

Hoàng thi Thơ - Lưu Hồng

Nơi hẹn hò:

của khách Hào Hoa Phong Nhã

Chương trình được chọn lọc của:

MAXIM'S MAXIM'S

13-15-17, Tự Do Saigon.

ĐT: 20.575-20.576

Với sự góp mặt của vũ đoàn triv danh Quốc Tế:

- Vũ đoàn Phi-Luật-Tân Rudy Teddy
- Ban Tam Ca: Loan Sisters
- Đặc biệt: Nhạc kịch 4 màn «Cổ gái diên»
- Ca vũ khai diễn: Mùa thu Đông Kinh
- Vũ cảnh: Trên chợ Ba Tư
- Áo thuật: Chương trình
- Kịch động nhạc: Chương trình
- Hoàng Biểu
- Ban Dè Con
- Vũ cảnh: Mùa thu Tahiti
- Ca vũ: Ngày lương của lính
- Hải hước: 1 cuộc tuyển lựa tài tử

Và... nhiều màn cụp lọc - Hồi hộp - Rùng rợn - Mê ly

PHÚ ĐE GIAO CHI

Khen một phát

Chương trình Tiếng Nói Động Viên tuần rồi có một sáng kiến táo bạo là, trong phần Văn Nghệ đã đưa Nhạc Trẻ lên màn ảnh nhỏ, với mục đích thay đổi món ăn cho các khán thính giả. Show đó được giới choai choai yé-yé trông đợi từ lâu và quả thực khi chiếu lên đã được hầu hết mọi giới ca ngợi quá cỡ thợ mộc. Ai cũng phải công nhận rằng Show này đã được gã Trường Kỳ thực hiện một cách công phu, không thua gì những chương trình của Mèo. Nhất là có những màn ngoại cảnh rất vui và lạ mắt phối hợp với tiếng nhạc tiếng ca kịch đồng, từ xưa đến giờ chưa hề thấy trong các Show Giao Chi.

Di độc trị độc

Độc đây là nói về các cụ trong dân thuộc khối Độc thật ở viện Lều Bều.

Thoạt tiên là cụ trẻ Gió Quý đưa ra một giải pháp "Chính phủ Super" (cụ này chắc là quen xài xăng Super). Lập tức cụ Trùm khối Thất Đức chề ngay một phát, làm cho cụ trẻ Gió Quý xam cả mặt.

Vài ngày sau, đến lượt cụ cựu Trùm khối Tập Luyện, lúc này đã trở thành phó chủ tịch đơ của Nhà Hát, phang lại Cụ Thất Đức một phát nặng nề. Cụ Tập Luyện vạch áo Cụ Thất Đức cho mọi người thấy trên lưng Cụ có ghi rõ hai chuyên xuất ngoại dẫn cả Cụ bà đi theo mua vài lạng, đến nỗi bị Nhà đoan vô trúng tủ.

Cứ xem như tình hình đó, giới rờ mu rùa cho rằng khối này cần được sớm giải độc, nếu không, e rằng chỉ trong ba bảy hai mươi một ngày, cả khối sẽ bị tầu hỏa nhập ma, húc nhau chí choé thêm vài phũa nữa rồi gút bai... rã đám!

Nhập lại làm một cho rồi!

Cùng một ngày, các báo tung ra hai cái tin làm cho vô số đũa nghĩ đến đau đầu.

Một tin nói Ấn Quang sẽ liên hoan 3 ngày mừng Cách mạng 1-11-1963. Tin kia loan ông Trương Công Cửu ra Thông cáo tổ chức lễ cầu hồn, cầu siêu cho Cố Tổng Tổng Ngô đình Diệm.

Liên hoan tức là phải vui vẻ, mừng rỡ. Còn cầu hồn, cầu siêu tức là buồn bã, có thể là lệ rơi là chã. Chứ nếu vác cái bộ mặt đưa đám đến liên hoan, hoặc ngược lại cầu hồn, cầu siêu mà rục rục, cười nói vui như Tết, thì chó cũng không ngửi được!

Nhưng nếu đôi bên trong một ngày lại cứ giữ hai vẻ mặt đối nghịch, một bên cứ u sầu ngậm ngùi, một bên lại tươi cười toe toét có lẽ đất nước này còn lâu mới ăn nên làm ra nổi...

Chỉ bằng ta nhập quách làm một. Bên Ấn Quang cũng cầu siêu luôn cả cho cố tổng tông. Xong xuôi, bên ông Trương Công Cửu kéo nhau tới Ấn Quang dự liên hoan Sol Sol Sol, Sol Đố Mì... cả hai bên cùng vừa buồn vừa vui, khỏi còn cái hàng rào nào ngăn cách!

Bọn Cộng Sản năm vùng mà được chứng kiến cái cảnh đó chắc chắn là chúng sẽ vật giơ lên cổ chạy một mạch về đến Hà Nội...

Quanh chuyện cải tổ

Mấy tháng gần đây, tin Nội Các của Trần Tế Tường nhiều lần đã được loan báo là sẽ có cải tổ, nhưng những nguồn tin trên liên tiếp đều bị các giới thẩm quyền phủ nhận. Lần này ông dân biểu Phan Huy Đức không biết căn cứ vào đâu, vừa tiết lộ cho bọn nhà báo biết rằng đến ngày 1-11 tới đây, Ngu Vương sẽ chính thức tuyên bố việc cải tổ nội các.

Nhìn vào thành phần nội các sắp tới, bọn C.O thấy cũng không có sự thay đổi ghê nào ngoài việc hai ông Tổng Kinh Tài và ông Voi Già Ngổ Ngần sẽ cấp đít về vườn. Tuy nhiên thành phần nội các sắp tới mới là do ông dân biểu Đức cho biết chứ không phải chính miệng Ngu Vương hay Trần Tế Tường công bố xác nhận, nên bọn C.O e ngại hệ nào tin được.

Bọn C.O không tin vì cặp đảo kép Kim-Ngọc, I hệ vốn nổi tiếng nhân tài từ những cái F... Đức, Luật Chương-Trình, Thị-Trường Hối-I... ông Hành. Những cái mà nhà Nước c... huy động tới mấy đài Phát l... ở Hình tuyên truyền, khen ngợi là những l... p cứu nguy kinh-tế, tài chánh thần sầu quý

khốc. Nếu nhà nước tổng cả hai ông Ngạc-Huệ về vườn, chẳng hóa ra Nhà Nước nhận rằng những biện pháp cứu nguy của hai ông trước đây chỉ là... cái «cạc bốt» được thổi phồng thành quả bong bóng lộn để lừa bịp người dân?

Thêm nữa Ngu Vương chẳng đã có lần buột mồm tuyên bố một câu để đời làm chính trị phải li. Trong khi đó hai ông Kinh Tài và Voi Già Ngổ Ngần đều đáng được liệt vào loại Giao Chi Dĩ Nhân vì có đức tính li lợm hiểm cò. Với những người li như vậy, nếu cho về vườn rũi mai một Nhà Nước lại cần thất nhân tâm để cứu nước, thì lấy ai là người chịu đưa lưng ra cho dân đen nó đấm, để giạt được năm xôi?

Sướng thiệt

Ông già gân nhất Giao Chi Hồ Hữu Tường nguyên dân biểu Viện Lều Bều lại một phen hồ phong hoán vũ nước dãi hôi thối văng tứ tung. Đó là việc ông đòi tày xóa điều 4 Hiến Pháp và thay thế bằng một điều khác hợp thời trang hơn, hầu theo kịp được đà tiến hóa trong cái ngũ điếm của Lê Lợi Tập Chúng vừa mới ban ra.

Ai cũng biết thời Đệ Nhất Cộng Huê ông Phi Lạc là một học giả cỡ cỡ thụ của nước Anamta. Ông đã đề non ra cái thuyết Trung Lập chế, khiến dân đen hải quá vãi đại ra quần. Cái Trung Lập chế, trên cũng đã đưa ông Phi Lạc ra Côn Lôn đảo nuôi chỉ nhơn những gận ro năm giờ.

Đến thời Đệ Nhị Cộng Huê ông Phi Lạc may mắn số đỏ đã đặt được cái móng lép vào Viện Lều Bều. Nhờ cái chức vụ dân biểu, ông Phi Lạc đã sang Tây ngồi mát ăn...bơ dấm, khiến Viện Lều Bều viết thư vung vít mãi mới thỉnh được ông về. Đến lúc nghe tin «Bác Hồ» ngòm củ tí, ông Phi Lạc đã khốc lóc đề tang và xin Ngu Vương cho ra Bắc để phúng điếu, đưa đám «Bác» cho trọn đạo.

Thừa thắng xông lên, ông Phi Lạc lại mới vén tay áo sờ soạn vào cái chỗ cấm của Hiến Pháp Bọn C.O thấy rằng làm dân biểu sướng thiệt. Sướng ở điếm được nói một đặng làm một nèo. Nói phải tôn trọng bảo vệ Hiến Pháp, nhưng khi hứng vườn đề Hiến Pháp ra hiệp, mà chẳng ai dám đụng đến sợi lông chân.

Bất công

Xã hội Anamta từ lâu vẫn bị mang tiếng là có nhiều chuyện bất công. Có lẽ bị mang tiếng nhiều quá hóa cho nên nó trở nên chai lì, nơ pa tất cả mọi sự chỉ trích. Biết như vậy nhưng mỗi khi thấy chuyện bất công, bọn C.O vẫn thích đổ nước vào cái là môn cho đỡ ngứa ngứa.

Mới đây bọn C.O được biết khu Nguyễn Văn Thoại, Lý Nam Đế đang xây cất chung cư để cấp phát cho nạn nhân chiến cuộc vùng này. Quận 11 đã cấp phát đợt 1 ngày 27-1-70. Đợt hai hồ sơ đã xét xong, đợt này tuy một số quân nhân công chức nghèo, thật đông con và thật sự chưa có một mái nhà, xin Nhà Nước ti ân huệ còm là được mua 1 căn, nhưng Nhà Nước nhất quyết không cho và viện lẽ những người này không phải là nạn nhân bị cháy nhà thuộc khu trên.

Riêng ông Trần Vinh H. vốn là 1 Trưởng Ban ở Quận II không hiểu nhờ «phép» gì, ông H. lại được cấp phát một tầng trệt số 006 lô F chung cư Nguyễn Văn Thoại. Bọn C.O được một số đồng bào cho biết ông H. này vốn có tới 2 bà vợ, mỗi bà đều có một căn nhà khang trang thơm như mùi mít, một ở số 514 đường Vinh Viễn, một ở 245/2A Đường 46 Chợ Lớn.

Ngoài 2 bà vợ trên ra, ông H. còn có một cô thư ký ruột đeo nhẫn hột xoàn và chính cả ông cũng đeo nhẫn hột xoàn trong le lỏi lăm. Bọn C.O không vì lý do gì những quân nhân công chức nghèo đói tã ra lại bị từ chối ơn mưa móc, trong khi ông H. nhà cửa đề huề, cũng dếch phải nạn nhân thuộc khu trên, lại được cấp phát nhà để cho ông H. sửa chữa và sang hương lấy tiền?

Nhờ Quan Đô Nhiêu và các đảng thẩm quyền trong việc cấp phát nhà cửa tại khu trên giải thích dùm.

Cứ ráng chờ.

Người xưa đã nói, có thực mới vực được đạo. Có no trong bao tử mới có thánh có thần. Dân thời buổi mệnh danh Kim-Ngọc, cái gì cũng thành quý hóa cả. Mớ rau, cái tếp, cái tôm cũng đáng giá bằng

LIBRARY

BA DANH cầm tròn

vàng. Thời buổi này tất nhiên không thể nào vực được đạo. Dù là đạo...dừa cũng vực không nổi, vì một trái dừa cũng đã xấp xỉ gần một bò.

Sau khi cấy hai loại vi trùng «song hành» và tăng lương vào mông đít hai giới quân công, ông Tổng Nhại lại vừa tung hệ sẽ cho nhập cảng một lô xe hơi, ti vi, tủ lạnh. Nghe nói để phục vụ dân giàu. Ông Tổng Nhại trong việc này đã giải tỏa tới một trăm triệu Mèo kim.

Trong lúc đó dân miền Trung, miền thùy dương héo thít phơi xương bị thiếu gạo, bao tử thất lên từng hồi, thì ông Tổng Nhại lại ngồi chễm chệ trên ghế phò toi và tuyên bố rằng gạo miền Trung không hề thiếu chi thiếu tiền để nhập cảng gạo Đài Loan cá Thái Lan. Bọn C.O khuyên dân miền Trung không nên nóng nảy. Hãy kiên nhẫn ăn khoai lang húp nước lá cầm hơi, cho xong phứa nhập cảng ti vi, xe hơi, tủ lạnh. Nếu roo triệu Mèo kim còn thừa, sẽ nhập cảng gạo sau.

Tội nghiệp

Viện Lều Bều sau khi chia chác cho nhau những cái ghế ủy ban, mà các phóng viên nghị trường mô tả là ồn ào, mất vệ sinh hơn mô bò, đã tạm yên với những cú áp phe âm thầm của mình. Chả ai dại gì lại đi tố tùm lum để vạch quần nhau cho người nhìn thấy những cái mông hôi thối.

Trong khi Viện Lều Bều thơ thới hân hoan, thì tại Viện Trên vườn cứ lục đục hoài. Tiếng chỉ, tiếng bác ném qua ném lại loạn cào cào châu chấu.

Có người bảo Chủ Tịch Nguyễn Văn Huyền đã mất lỗ rồi, không xứng đáng ở chức vị cầm chuông lắc ruồi nữa, nên chẳng ai thêm ra tranh chức với cụ Huyền làm gì. Đề cụ làm chủ tịch chẳng qua là kính lão đắc thọ đấy thôi.

Ngồi trên ghế Chủ Tịch cụ Huyền đã bị các đồng viên tố tội bởi cảnh hoa lá liễu, vóc hạc xương mai. Thiếu điều cặp kính lão của cụ cũng muốn hóa ra màu đen luôn.

Cụ bị tố là bội tín, phản bội, là ngụy quân tử Nhạc Bất Quân. Bị vạch trần như vậy, cụ Huyền khả kính đành ngồi im ngậm quả bồ hòn, ngậm nghĩ cái vị đắng vị cay trong cái ghế Chủ Tịch. Hạn này chưa nuốt xong, cụ Huyền phải tiếp tục nuốt hận khác, vì có một đồng viên ăn chung một «mơ nuy», đái chung một «toa-lét» với cụ, tố cụ là kỳ thị địa phương, chia rẽ tôn giáo.

Nghĩ tội nghiệp cụ Huyền nhà ta, người già cô đơn nhất nước, lúc ra tranh chủ tịch dếch có ma nào ra tranh. Đến lúc làm chủ tịch lại đề ra tố một cách tàn nhẫn, vô nhân đạo.

Thế là hời

Chiến tranh ở Giao Chi thật là kỳ. Các đảng tướng lãnh ở năm châu đều đặt dấu hỏi to to ở trong đầu. Chiến tranh này tập lực nhất thế giới. Bao nhiêu vũ khí đều mang ra thí thố, kể từ phần lực tối tân siêu âm đến các mìn tẩu cả là ri đều được chiếu cố đến mức tối đa.

Đề chống với những địa đạo chật hẹp, ở trong đó có những thằng Việt Cộng ăn núp, nước Huê Kỳ bèn tuyên một lúc những hai tiểu đoàn, toàn là những người lùn tí, nghĩa là cao tối thiểu 1 thước 50 và cẳng lùn cẳng tốt. Người ta cũng còn thấy cả một khu rừng biết di chuyển. Người ta dùng chó để săn địch và dùng rắn để đánh bầy nưa. Trường đến đây là hết trở rồi, ai dè giữa thời năm tàn tháng lụi này lại vẫn còn một phương thức mới. Thế mới lý kỳ.

Theo tin hãng thông tấn UPI. Bọn khốn lìn VC đã huấn luyện được hàng trăm nghìn chú ong có nọc độc, để đặt từng đống trên ngọn cây có bọn lính Mèo đi qua. Những chú ong này chỉ bay khỏi tổ, khi nào thấy bọn lính nào cao lớn, da trắng, mũi lõ, mới đốt. Bọn lính Mèo vừa khám phá bọn con ong mất dạy trên ở hai tỉnh Long An và Kiến Hòa.

Thế là huê nhè Mèo có phần lực, bọn VC có ong độc nhè. Còn trở gì xin bày ra nốt.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Sg
Quản Lý: HOÀNG THỊ QUÍ